

Εὐσεβίου γαστρονόμου ἀνεψίου

Αριθ. 132871

Ἔκδοσις

ΚΛΕΙΩ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

ΕΤΟΣ Α΄ 1885. ΤΟΜ. Ι. ΑΡ. 1-24.

ΠΑΡΕΙΣΤΗΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτικῆς
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
LITHO ARG.

ΕΚΔΙΔΙΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΑΕΙΨΙΑ

ΑΡΙΘΜ. ΙΙ.
Τόμος Α΄.

Συντάξις, διόρθωσις καὶ ἰδιοκτησία Ἰωάννου Κόλλυβητος, ἱστορικοῦ καὶ δημοσιογράφου
Πρωτεύουσα φολιῶν. Σφ. 20 ἢ μέτρ. 10.

ΕΤΟΣ Α΄.
τῆ 1/18. Ἰουλίου 1885.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΩ.

Ἐγεννήθη τῆ 14. Φεβρουαρίου. 1803 ἐν Βεζαντινῶν, ἀπέθανεν ἐν Παρισίῳ τῆ 10. Μαΐου 1886.

ΚΑΒΙΩ. ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ ΕΟΡΤΑΙ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩΙ

ὑπὸ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Χ. ΡΟΥΚΙΠ.
(τέλειος).

Ἦλιος ἁερνὸς χρυσάζει τὴν ἀνατείλασαν πρώτην Ἀπριλίου, ὡσεὶ καὶ αὐτὴ ἡ φύσις ἐπροδυεῖτο θερμὰ ν' ἀποστείλῃ τῷ λοχυρῷ τῆς γῆς συγχαρητήρια. Ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ ἀρχικαγκελαρίου πυρετώδης ἐπικρατεῖ ἡ κίησις. Διότι ἂν αἱ πανηγύρεις τῆς παροιμῆος ἐξελιχθῶσαν διὰ τὰς ἀγυαῖς καὶ τὰς πλατείας τοῦ Βερολίνου, αἱ τῆς κυρίως ἐπισήμου ἡμέρας ἔμελλον νὰ περιορισθῶσι μόνον ἐντός τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ πριγκιπικοῦ μεγάρου, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις πλήθος λαοῦ πηγαίνει, διότι ἡ ἀστυνομία εἰς οὐδένα ἐπιτρέπει νὰ σταθῇ μονίμως ἐκεῖ. Καὶ δικαίως. Διότι τόσοι εἶνε οἱ ἀπολαύσαντες τὸ προνόμιον νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ἑορτάζοντος πανισχύρου ἀνδρὸς τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὡστε διὰ τὴν ἐλευθέραν κίνησιν τούτων μόνων καὶ τῶν ἀμαξῶν των, ἔδει νὰ εὐρυνθῇ ἡ ὁδὸς κατὰ τὸ διπλάσιον. Ἄρα καὶ νὰ φαντασθῇ τις, ὅτι εἰς μίαν μόνην ἡμέραν ἐκοιμήθησαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πριγκίπου 2323 τηλεγραφήματα περιλαμβανόμενα 76,733 λέξεις καὶ ἐκτός τούτων 2,100 συγχαρητήρια γράμματα! Διότι δὲν ὑπῆρξε πάλιν γερμανικὴ οὐδὲ ἀποικία, ἣτις δὲν ἐώρτασεν ἐπισήμως καὶ πανδημῶς τὴν ἑορτὴν τοῦ πρωτοῦ τῆς γερμανικῆς ἐνότητος. Αὐτὰ αἱ ἐστεμμένοι κεφαλαὶ τῆς Εὐρώπης ἀνεμνήσθησαν τῆς ἑορτῆς τοῦ τιμίου μεσίου καὶ ἐσπευσαν καὶ τῷ συγχαρῶσι δι' ἐπιστολῶν ἢ τηλεγραφημάτων, καὶ παρὰ τοὺς λευκοὺς κρατιοὺς μονάρχης προσετέθησαν αὐθιγμερὸν ὁ βασιλεὺς τοῦ Σιάμ καὶ ὁ Σουλτάνος τῆς Ζανζιβάρας. Καὶ εἶνε ἀπίστευτον, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἔτι πλεονέτερον ἄξιον μνείας, ὅτι ἐξ ὧν τῶν γερμανικῶν πόλεων, ἢ μόνη μὴ συγχαρῶσα αὐτὸν ἐπισήμως διὰ τῶν ἀρχῶν τῆς ὑπῆρξε . . . τὸ Βερολίον! Διότι ἡ πρωτεύουσα τοῦ γερμανικοῦ κράτους ἔχει δημοτικὸν συμβούλιον ἀποτελούμενον ἐξ ἀδικαλόκτων φιλελευθέρων, φιλοδωρεῖ δ' ἐκάστοτε τὸ κοινοβούλιον μὲ ἕνα ἢ δύο κωνινιστάς, κέντε ἢ ἐξ φιλελευθέρους καὶ οὐδὲ ἕνα συντηρητικόν.

Ἀλλὰ δὲν ἔχασε βεβαίως οὔτε θέλιγτρα οὔτε λαμπρότητα ἡ τελετὴ ἐνεκὰ τούτου. Τῷ ἀντιόντῳ δὲ οὐδεὶς οὐδ' ἀσέπτετο τὴν παράλειψιν ταύτην, μεθ' ὅσας ἐνδείξεις λατρείας ἀπήλασεν ὁ Βίσμαρκ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἂν μὴ ὑπῆρχον αἱ χάριται κακαὶ γλωσσαι, αἱ ἐφημερίδες, αἵτινες τὸ παρετήρησαν, τὸ ἐσημείωσαν καὶ τὸ διελάλησαν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον. Καὶ ἀληθεῖς ἐπρεπέ τις νὰ ἔχη τὴν περιέργειαν τῶν λόγων τούτων πλασματικῶν τῆς ἀνθρωπίνης κακουργείας διὰ νὰ σημειώσῃ τὴν παράλειψιν τῶν ἀρχῶν τῆς πρωτεύουσας, ὅταν τὸ πρωτεῦον τοῦ γερμανικοῦ κράτους πρόσωπον, ὁ διαφωτιστὴς γέμων Ἀυτοκράτωρ, ἔσυρε τὰ 87 αὐτοῦ ἔτη καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του μέχρι τῶν αἰθουσῶν τοῦ πιστοῦ συμβούλου του.

Ἐἶχον ἦδη ἀπὸ πρώτης συγχαρῆ τὸν πριγκίπα πάντες οἱ συγγενεῖς του, οἱ ἀπὸ τοῦ Φρειδερίκου φῶν Βίσμαρκ, ἢ τῷ 1859, καταγόμενοι, τοῦ καὶ ὡς Ἰδρυτοῦ τῆς οἰκογενείας θεωρουμένου· καὶ ὅσον καίτοι διαπρεπεῖς πρόγονοι τοῦ Βίσμαρκ ἀπὸ τῆς δωδεκάτης ἐκατονταετηρίδος ἀναφέρονται ἐν ἐπισήμοις ἐγγράφοις, ἐν τούτοις ἡ οἰκογενειακὴ τάξις μέχρις αὐτοῦ μόλις ἐξηκριβώθη. Τῷ ἔχον οὗτοι ἐπιδώσει λαμπρὸν λεύκωμα, περιέχον τὰς φωτογραφίας ὧν τῶν ἀπο

τοῦ προγόνου τούτου καταγομένων, οἵτινες, ἄειποτε, κατὰ τὴν ἐκφορῆσιν τοῦ ἴδιου Βίσμαρκ, ἔσχον τὸ πλεονέκτημα ἐν παντὶ καιρῷ νὰ ὑπηρετήσωσι τοὺς Μαρκγράφους, τοὺς Ἐκλέκτορας τοῦ Βρανδεμβούργου, τοὺς βασιλεῖς τῆς Πρωσίας, καθὼς νῦν τὸν Ἀυτοκράτορα τῆς Γερμανίας, πάντοτε μὲ τὰς αὐτὰς ἀρχὰς τῆς πίστωσης καὶ τῆς ὑποταγῆς. Ἐἶχον ἦδη συγχαρῆ αὐτὸν καὶ τὰ μέλη τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ τὰ μέλη τοῦ ὀμοσπονδιακοῦ, ὡς ἐκτάκτους συννησθέντας ἐπιτιθεῖς ἐλθόντες οἱ πρωθυπουργοὶ ὧν τῶν κρατῶν τῆς γερμανικῆς ὀμοσπονδίας καὶ ἔχον ἦδη ἀπαγγεῖλαι ὁ βασιλεὺς ὑπουργὸς φῶν Λύντζ τὴν ἐπιδικαιωτικὴν ἐγκάρδιον προσφωνήσιν του, ὅτε περὶ ὧρα 11 π. μ. ἀφίκετο εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχικαγκελαρίου ὁ αὐτοκράτωρ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του μεγάλου Δουκὸς τῆς Βάδης καὶ ὧν τῶν μελῶν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Πρωσίας.

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ Ἀυτοκράτορος μετὰ τῆς ὑψηλῆς ἀκολουθίας του ἐσπευσεν ὁ πριγκίψ εἰς προύπαντησίν του καὶ συγκεκριμένως ἐκυψεν νὰ τῷ ἀπασιθῇ τὴν χεῖρα. Ἄλλ' ὁ πολὺς μονάρχης, ὁ σύρων ὄπισθεν του πάντα τὰ μέλη μίαν ὀλοκλήρου δυναστείας εἰς τὸν οἶκον ἐνὸς πρὸ τριακονταετίας ἀσήμεου εὐγενικοῦ τῆς Πομερανίας, ἤγειρε τὸν ἀσπεριώμενον νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα του πιστὸν σύμβουλον καὶ ἀνοίξας τὰς ἀγκάλας του περιεπτύχῃ ἐγκαρδίως αὐτὸν καὶ τὸν ἡσπασθῆ ἐπανειλημμένως τρυφερώτατα. Ἦτο ἀληθῶς ἱστορικὴ στιγμή, ἀναφωνεῖ ἡ Βερολινογενικὴ Ἐφημερίς τῆς ἐσπέρας ἐκείνης· τὸ ἡσπάζοντο πάντες καὶ ἐκατομμύρια καρδιῶν ἀνὰ τὸ γερμανικὸν κράτος καὶ πάντα τὸν κόσμον θέλουσιν ἐπίσης τὸ αἰσθανθῆ. Ἡ συγκίνησις τῶν παρισταμένων πάντων ἦτον ὕψιστη. Ὁ ἐνδοξότερος μονάρχης τῆς Εὐρώπης, ὁ ὑπὸ τῆς ἑταίρας Προνοίας προορισθεὶς νὰ δρῆσῃ τὰς δάφνας τριῶν πολέμων καὶ ἐν ὧσιν τῶν Γερμανία ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του, ἐρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, διὰ τῶν συμβουλῶν τοῦ ὁποίου ἐλάμπυρε τὸ στέμμα διὰ τῆς κίχλης τῶν τραπεζικῶν πολεμικῶν καὶ πολιτικῶν καὶ ἐπέζησε νὰ θεωρῆται κατὰ τὸ ἔσχατον αὐτοῦ γῆρας ἢ ἐγγύησις τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου. Καὶ ἡσπασθῆ αὐτὸν τρις ἀπὸ βάλθους καρδίας ἐπὶ παρούσῃ ὧν τῶν διασημοτήτων τοῦ κράτους του, ἀφοῦ ἐπὶ εἰκοσιπενταετηρίδα σχεδὸν ἡσπασθῆ ὀλοφύχως τὰς ἰδέας καὶ γνώμας του. Μετὰ φωνῆς δὲ διακοπτομένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως τῷ εἶπε. „Σὺ εἶπον ἦδη ἐπανειλημμένως πόσον εὐγνωμονῶ ὑμῖν δι' ὅσα ἐπράξατε, ἀλλ' οὐδέποτε δύναται νὰ λεγθῇ τοῦτο ἀρκούντως, καὶ διὰ τοῦτο εἰμὶ εὐτυχής, ὅτι ἐπεφυλάχθη μοι ἡ χαρὰ νὰ οἶες τὸ εἶπω ἀπᾶς ἔτι αὐτοπροσώπως καὶ κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν“. Λόγοι τοσοῦτον ἐγκάρδιοι, ταιαύτην ἡγεμονικὴν εὐγνωμοσύνην ἐκφράζοντες δικαίως συνεκίνησαν βαθύτατα πάντας καὶ ὑπὲρ πάντας ἐκείνον, πρὸς ὃν ἀπετείνοντο, ὅστις ἀπεκρίθη: „Οὐδέποτε ἐγνωρίσα μεγαλύτεραν εὐτυχίαν ἐκείνης τοῦ νὰ ὑπηρετῶ τὴν Ἰ.μ. Μεγαλειότητα καὶ τὴν γοῖραν· οὕτω δὲ θέλω ἐκκολοῦθῃ καὶ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου μου. Ὅ,τι ἐπράξα, ἤδυνήθη νὰ τὸ πράξω μόνον χάρις τῇ ἐμπιστοσύνῃ, ἢ ἡ Ἰ.μ. Μεγαλειότης μοι ἐχάρισε.“

Καὶ ἦδη ἀπεκαλύφθη ἡ εἰκὴν, ἣν ὁ αὐτοκράτωρ ἀπὸ

κοινῶς μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του ἐδώρησε τῷ πριγκίπῃ ἐπὶ τῇ ἐβδομηκονταετηρίδι του. Ἐκὼν ὠραία τοῦ Ἀντωνίου φῶν Βέρνερ, παριστάσα τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου εἰς αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας τῇ 18. Ἰανουαρίου 1871 ἐν Βερολίλῳ. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰκόνας τὸ ὑπερήφανον παράστημα τοῦ Βίσμαρκ ἀναγινώσκοντος τὸ κοινῇ ὑπὸ τῶν ὀμοσπόνδων ἡγεμόνων ὑπογεγραμμένον ἐγγράφον τῆς προσφορᾶς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στέμματος τῷ βασιλεῖ τῆς Πρωσίας, συγκεντρῶν ἀμέσως τὰ βλέμματα τοῦ Θεατοῦ. Ἐργον καλλιτεχνικώτατον καὶ δώρον πλήρες σημασίας, συνοδευθὲν δι' ἐπιστολῆς ἐπισημαντικῆς. „Ἡ εἰς ταιαύτην ἑορτὴν συμμετοχῇ, γράφει ἰδιοχίρων ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ πρὸς τὸν Βίσμαρκ ὁ αὐτοκράτωρ, εἶνε ἰδιαιτέρη χαρὰ δι' ἐμὲ καὶ τὸν οἶκόν μου, καὶ ἐπιθυμοῦμεν διὰ τῆς συναποστελλομένης εἰκόνας νὰ ἐκφράσωμεν μετὰ ποῖαν αἰσθημάτων εὐγνωμόνας ἀναμνήσεως πράττομεν τοῦτο· διότι αὕτη ἀναπαριστᾷ μίαν τῶν μεγαλειτέρων τῆς ἱστορίας τοῦ οἴκου τῶν Χορζενρόλλερν στιγμῶν, ἣς ὀδύνατον ν' ἀναμνησθῇ τις χωρὶς νὰ συλλογισθῇ συγγρόνας καὶ τὰς Σὰς ὑπηρεσίας. Σὺ ἀγαπητὴ μοι πριγκίψ, γνωρίζεις πόσον θέλει ἐπιζῆσει ἐν ἐμοὶ ἐν παντὶ καιρῷ ἡ πληροσάτη ἐμπιστοσύνη, ἢ εὐκρινεστάτη συμπάθεια καὶ τὸ θερμότατον αἰσθημα εὐγνωμοσύνης πρὸς Σέ. Διὰ τοῦ τίποτε λοιπὸν τούτου Σοὶ λέγω ὅτι οὐδέποτε ἀρκούντως συχνὰ ἐξέφρασα πρὸς Σέ, καὶ στογάζομαι, ὅτι ἡ εἰκὴν αὕτη θέλει φέρεαι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἀπωτάτων ἐπι απογόνων Σου, ὅτι ὁ Σὸς αὐτοκρατορικὸς ἡγεμὼν καὶ ὁ οἶκός του ἔχον πλήρη συνειδήσιν τοῦ τί Σοὶ ὀφείλομεν.

Με τοιοῦτος στοχασμοὺς καὶ αἰσθημάτων περαῖνα τὰς γραμμὰς ταύτας, ὡς ὁ ὑπὲρ τῶν τάφων ἔτι Σὸς εὐγνωμόν, πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος Ἀυτοκράτωρ καὶ Βασιλεὺς Γουλιέλμου.“

Ἄλλ' ἐλημονήσαμεν ἐκ τῶν παρισταμένων εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην καὶ μεγαλοπρεπῆ σκηνήν, καὶ ἦν ἐν στέμμα διπλοῦν καὶ κραταῖον ἐκυπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἀνδρὸς, ὁ ὁποῖος μέχρι πρὸ τριῶν δεκαετηρίδων ὡς μόνον ἀριστέων ἔφερον ἐν μετάλλῳ, ἔπερ ἔλαβε, διότι „ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ σὺνῃ κἀποτε καὶ τὴν ζωὴν κανονὸς ἀνδρείπου“, καὶ ἦν ἡ ἰσχύς τοῦ γένους ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἀσφαλῆτου δυνάμεως τῆς μεγαλοφυΐας, ἐλημονήσαμεν τὸν Τύραν, τὸν ἀχώριστον τοῦ ἀρχικαγκελαρίου συνοδόν, τὸν πιστὸν σύντροφόν του, ὅστις ἐπωνομάσθη „ὁ σκύλος τοῦ Κράτους“. Διότι μὲ τὸν κύναν ὁ Τύρας δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ ὁ κύων τοῦ πριγκίπου! Κύων ἐνδοξός, διάσημος, ὀνομαστός, ἀπεικονισθεὶς εἰς γελιογραφίας, εἰκόνας καὶ ἀγαλματιδία, περιφερόμενος ἀείποτε εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφελείας, μεθ' ἧς καὶ ἀνὰ τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου του, μὴ λησμονηθεῖς οὐδὲ νῦν κατὰ τὰ γενεθλίου τοῦ πριγκίπου. Διότι ἐκ τῶν παντοίων καὶ ἀπερῶν δώρων, ἅτινα ἔλαβεν ὁ πριγκίψ, οὐχὶ εὐκαταφρόνητος ἀριθμὸς προῖρισται τῷ Τύρα. Ἄπο τινῶν ἡμερῶν ὅλα ὅσα προσήνεθθησαν τῷ Βίσμαρκ τῇ πρώτῃ Ἀπριλίου ἐξετελέσθησαν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου τῶν Ἀρχιεπισκόπων ἐν Βερολίνῳ, ὅπου δύναται τις νὰ θεωρήσῃ τὴν ποικιλίαν τῶν δωρηθέντων καὶ τὴν πρωτοτυπίαν πολλὰκις τῶν δωρητῶν. Ἐκεῖ λοιπὸν εἶδομεν καὶ ὠραῖον ἀνάκλιτρον μετὰ σκεπάσματος θερμοῦ, ἀφιερωμένον τῷ Τύρα διὰ τοῦ ἐξῆς πιστῶς, ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν, μεταφρασθέντος ἐξασπίχου:

Τύρα, κάθου φρόνιμα, ἤσυνα, καὶ, Μύρις προσεκτικὰ πάντα τὸν ἀγέρα,

Κάμε μάτια τέσσερα, κάμε πνεῦ πολλὰ,
Φύλαγε τὸν πριγκίπα νύχτα καὶ ἡμέρα·
Κ' ἐπειδὴ σὲ εἶδαμε πάντοτε ὡς τέρα
Ἄγρυπνον, πιστόν,
Γ' αὐτὸ 'ὄς χαρίζομαι κοντὰ 'ς τέλλα δώρα
Ἴν σοῦν αὐτόν.

Ὁ Τύρας λοιπὸν αὐτὸς ἦν τὸ μόνον ἐμφύχον ἐν, ὑπερῆστη τῶσιν πλησίον τῶν ἐνηγκαλισμένων ἰσχυρῶν. Ἐν σεβασμίᾳ ἀποστάσει ἴστατο ἡ οἰκογένεια τοῦ πριγκίπου καὶ τὰ μέλη τοῦ ὑπουργικοῦ καὶ ὀμοσπονδιακοῦ συμβουλίου μετὰ τῶν ὑπουργῶν τῶν διαφόρων γερμανικῶν κρατῶν, ὧν ἕκαστος ἐκόμιζε καὶ τ' αὐτόγραφα πρὸς τὸν πριγκίπα συγχαρητήρια τοῦ ἡγεμόνος του.

Καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησεν ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ τῶν πριγκίπων, ἤρχισεν ἡ ἀκατάπαυστος προσέλευσις ἐπιτροπῶν. Καὶ ἐπληροῦτο ἡ οἰκία ἀνδρῶν καὶ θύρων καὶ ἀπηγγέλλοντο προσφωνήσεις καὶ ἡνωκάζετο ὁ Βίσμαρκ ν' ἀπαντᾷ εἰς ἕνας καὶ νὰ θλίβῃ δι' ὀλης τῆς ἡμέρας χεῖρας, αὐτὸς ὁ οὐδέποτε παριστάμενος εἰς τὰς ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτᾷ εἰς ἀποφύγων νὰ δέχεται καὶ τοὺς πρέσβεις αὐτοῦς ἐτι. Ἄλλὰ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐλατρεύετο ὡς θεὸς καὶ ἡ ὀσμὴ τοῦ περὶ αὐτὸν καιομένου θυμιάματος, ἂν μὴ ἡ κλισσα τῶν θυσιῶν ἢ τὸ πολυτύμον τῶν ἀναθημάτων ἐκαμνον αὐτὸν προσήνη καὶ ὡς εἰπεῖν δημοτικῶν.

Καὶ ἀπὸ μέσου τοῦ πλήθους τῶν προσελθουσῶν ἐπιτροπῶν ἐκλέγοντες ὁ ἀναφέρωμεν μόνον ὀλίγας. Μεταξὺ δ' αὐτῶν βεβαίως τὴν πρωτίστην θέσιν πρέπει νὰ καταλάβῃ ἡ κομισσα τὸ ἀπὸ μέρους τοῦ ἔθνους δῶρον. Οἱ δημόσιοι ἔρανοι ἔχον ἀποφέρει περὶ τὰ τρία καὶ ἥμισυ ἑκατομμύρια μαρκῶν. Διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἡγοράσθη τὸ οἰκογενειακὸν τοῦ Βίσμαρκ κτήμα καὶ ἐξωφλήθησαν αἱ ἐπ' αὐτοῦ ὑποθήκαι, τὸ δὲ ὑπόλοιπον παρεδόθη τῷ Βίσμαρκ εἰς μετρητά, ὅπως οὗτος ὀρίσῃ τὸν κοινωφελῆ σκοπὸν, εἰς ὃν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀποτελοῦν τὸ ἐν τρίτον τοῦ ἔθλου. Ἡ σημασία τῆς ἐξωνήσεως τοῦ διὰ πολλῶν περιπετειῶν περιελθόντος εἰς ξένας χεῖρας οἰκογενειακοῦ κτήματος τοῦ Βίσμαρκ, διετυπώθη οὕτως ὑπὸ τοῦ προσφωνήσαντος αὐτὸν κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἐγγράφων τῆς διττῆς ταύτης τιμητικῆς προσφορᾶς παρεδῶθη τῆς ἐπὶ τῶν ἐράνων ἐπιτροπῆς δουκὸς Πάτιφορ: „Ὡς ἡ Ἰ.μ. Ἰψηλότης συνεβάλετο κατὰ πρῶτον λόγον, ὅπως ἐπιστραφῶσι τῇ Γερμανίᾳ μερίδες τῆς χεῖρας τῆς ἀπωλεσθεῖσαι πρὸ δύο ἑκατονταετηρίδων, οὕτως ἠδελήσαμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπανακτήσωμεν δι' ἡμᾶς τὴν μερίδα ἐκείνην τῶν οἰκογενειακῶν ἡμῶν κτημάτων, ἣτις ἔχον ἀπωλεσθῆ ἐκ τῆς Ἰμετέρας κυριότητος. Ἠγοράσαμεν λοιπὸν τὸ Σίνχάουζεν καὶ Σὰς προσφέρομεν αὐτὸ ὡς δῶρον“.

Οὐχ ἥσσονος ὅμως σημασίας συγχαρητήριος ἐπιστολὴς ὑπῆρξεν ἢ ἐν σώματι γενομένη ὑφ' ὧν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ στρατηγῶν, εἰς πενήκοντα περίπου ἀριθμουμένων καὶ ἐχόντων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς θωρακοφόρου σωματοφυλακῆς, στρατηγὸν φῶν Πάπε, ὅστις καὶ προσεφώνησε τὸν πριγκίπα ἀπὸ μέρους τοῦ στρατοῦ.

Ἄλλ' ἐκείνη ἰδίως αἱ ἐπιτροπαί, αἵτινες πάντως πλεόντερον βαρύνουσιν, ὡς ἀπορέουσαι ἀπὸ ἐπιστημονικῶν σωματείων, ἐφ' ὧν ὁ πολιτικὸς ὄγκος οὐδεμίαν ἀσκή ἐπιτροπὴν, ἦσαν βεβαίως αἱ ἀπὸ διαφόρων γερμανικῶν πανεπιστημίων κομίζουσαι διπλώματα, ἀναγορεύοντα τὸν πριγκίπα ἐπίτιμον διδάκτορα, ἢ τῆς βερολιναίας Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἢ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, ἢ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ὠραίων Τεχνῶν καὶ ἢ τοῦ βερολινοῦ Πανεπιστημίου. Πᾶ- 21*

σαι αὐτὰ ἐπέδιδον τῇ πρίγκηπι καλλιτεχνικῶς ἐπεξεργασμένας πρεσαγορεύσεις καὶ προσεφώνουν λόγους πλήρεις ἐννοίας. Ἡ δὲ τοῦ Βερολινέου Πανεπιστημίου ἐπιτροπὴ προσεφώνησε τὸν πρίγκηπα διὰ τοῦ πρυτάνεως Δέρνβουργ Λατινιστῆ! „Δυστυχῶς ἀνεφώνησεν ὁ ἀρχικαγκελάριος, ἀδυνατῶ ν' ἀπαντήσω ἐν οὐτῷ κλασσικῷ λατινικῷ, διότι ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν ἀσχολιῶν μου ἀπόλεσα τὰ λατινικά μου.“ Ἐξ-ακολούθῳ δὲ παραιτήσασα τὰ πανεπιστήμια πρὸς τὰς Ἐστιάδας τὰς διατηρούσας ἀβέσπτον τὸ πῦρ τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος. „Ὅτε πατέ, εἶπεν ἀκολούθως, ἐκαθήμην εἰς τὸ δευτερον πάτωμα τοῦ ἐδῶ Πανεπιστημίου . . . ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ εἶγον ἀπέναντί μου τὰ ἀνάκτορα τοῦ Αὐτοκράτορος, τότε βεβαίως δὲν ἠδυνάμην νὰ προμαντεύσω, ὅτι ἤβελον ὑψοῦν ποτε εἰς πρῶτον θεράποντα Αὐτοῦ. Ὅσον ἐξυψῶ ἐν ἐμαυτῷ τὴν ἀνάμνησιν ταύτην, τόσον πλεόντερον ἐξυψῶ καὶ τὰ πανεπιστήμια ὡς φυτῶμα φρονήματος ἐθνικοῦ.“

Ἄλλα πρὸς τὴν ἐκ φοιτητῶν ἐπιτροπὴν τῶν 19 πανεπιστημίων ὁ Βίσμαρκ ὑπέβηεν αἰσθηματικώτατος καὶ ἐκλείσει τὴν ἀντιφώνησιν του συγκεκλιμένους διὰ τῶν ἐξῆς λόγων. „Ἐμὰι πρόθυμος ν' ἀποθάνω εὐχαρίστως, ὅταν βλέπω περὶ ἐμὲ τὴν νεότητά ταύτην“. Καὶ ἀληθῶς ἡ ἀκαδημαϊκὴ νεότης διέχυσεν ἕλην τὴν φαιδρότητα καὶ ζωηρότητα αὐτῆς ἐν τῷ μεγάλῳ καὶ μετήγγυσεν αὐτὴν εἰς πάντας τοὺς ἐκεί. Οἱ γραφικῶς ἐνδεδυμένοι φοιτητὰι ἐτίρησαν σαλαμιάθραν πρὸς τμηλὴν τῆς πριγκηπισσῆς Βίσμαρκ καὶ ἐρωτοπαγώνιστησαν εἰς τὸ πρὸς πάντας τοὺς προσελθόντας παρατεθὲν ἐπὶ ποδῶς ἄρσπον. Αἱ κατὰ τοῦτο προσπάσεις ὑπέβηεν θερμοτάται καὶ τόσον ἐνθουσιώδεις, ὥστε συχνάταται αἱ ζητωκραυγαὶ διέσχίζον τοὺς τοίχους καὶ ἐπλήρουν τὴν ὕδν. Τῆς οἰκοδοποίνης τὸ ἐγκώμιον τόσον δικαίως καὶ ἀληθῶς ἐπλεξεν ἐν τῶν μελῶν τοῦ ἑμοσπονδικοῦ συμβουλίου, ὥστε ὁ πρίγκηψ Βί-

μαρκ συγκινηθεὶς ἐπλησίασε λάθρα καὶ ἐπέθηκε δύο ἤχη-ρότατα φιλήματα ἐπὶ τῶν παρσιῶν τῆς. Οἱ δὲ περιστάμενοι εἰς τὴν ἐκρήξιν τῆς ἐγκαρδίου ταύτης συζυγικῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως λησιμονήσαντες πᾶσαν ἐθιμοτυπίαν ἐξερράγησαν εἰς χειροκροτήματα, ἀναφωνοῦντες „Ἐὖγε! Ἐὖγε!“

Ὅστω μέχρι τῆς τρίτης μετὰ μεσημβρίαν ὄρας ἐπανη-γυρισθῆ ἐν διαχύσει καὶ σπονδαῖς ἡ ἐπίσημος ἡμέρα ἀκριβῶς ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ πρὸς τινῶν ἐτῶν ἀπεφασίσθησαν αἱ τύχαι τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τοῦ Βερολινέου Συνεδρίου. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον καὶ τὰ ἐδέσματα ἐξηγνηθήθησαν καὶ ἡ ἀμήγυρις ἤρξατο μικρὴν κατὰ μικρὸν ἀραιουμένη, μέχρις οὗ πάντες ἀπῆλθον καὶ ἀπέμεινε περὶ δείλην μόνος μετὰ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του ὁ γίγας πολιτικός. Καθ' ἣν ἦσαν ὁ τοσοῦτον τιμῶν πληρωθεὶς καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπολαύσας ἀφθόνιον ἐνδάλξεον τῆς λατρείας τοῦ ἡγεμόνος καὶ τοῦ ἔθνους του παρεκάθητο πλέον περὶ τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν, ἐν τῇ πόλει τοῦ Βερολίνου οἱ θερμοτέροι τῶν θαυμαστῶν του διοργάνουν φωταφίαν ἀπὸ πρωταβουλίας ὅλως ἰδιωτικῆς.

Ὅσπως ἐώρασεν ἡ Γερμανία τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐβδομημοστήν ἐπέτειον ἡμέραν τῶν γενεθλίων τοῦ ἀνδρός, περὶ οὗ παγκόσμιον φιλελεύθερον φύλλον ἔγραψε πρὸ τινος καιροῦ ἐν Λονδίνο: „Ἄπὸ 23 ἐτῶν ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ εἶνε ὁ πρωτεύων Γερμανὸς ἐν Γερμανίᾳ, ἀπὸ δὲ τῶν τελευταίων 16 ἐτῶν εἶνε ὁ πρωτεύων ἀνὴρ ἐν Ἑὐρώπῃ, καὶ ἐν οὐδεμιᾷ προγενεστέρᾳ περιόδῳ τῆς πλήρους μεγαλουργημάτων ἱστορίας αὐτοῦ, ἔλαβέ ποτε οὕτως ἐπιβλητικὴν θέσιν, ὅταν σήμερον κατέγει. Ἐπέζησεν ὅλων τῶν ἀντιπάλων του ἢ κατεσύντριphen αὐτοῦς, ἴσταται ἄτρωτος καὶ μόνος ἐκεῖ, ὡς κολοσσὸς ἀπομεινωμένος μετ' ὀλίγηρον μέρος τοῦ κόσμου ὡς βᾶθρον!“

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ.

Κατὰ τὸν Ε. ΑΕΓΚΟΥΒΕ.

II.

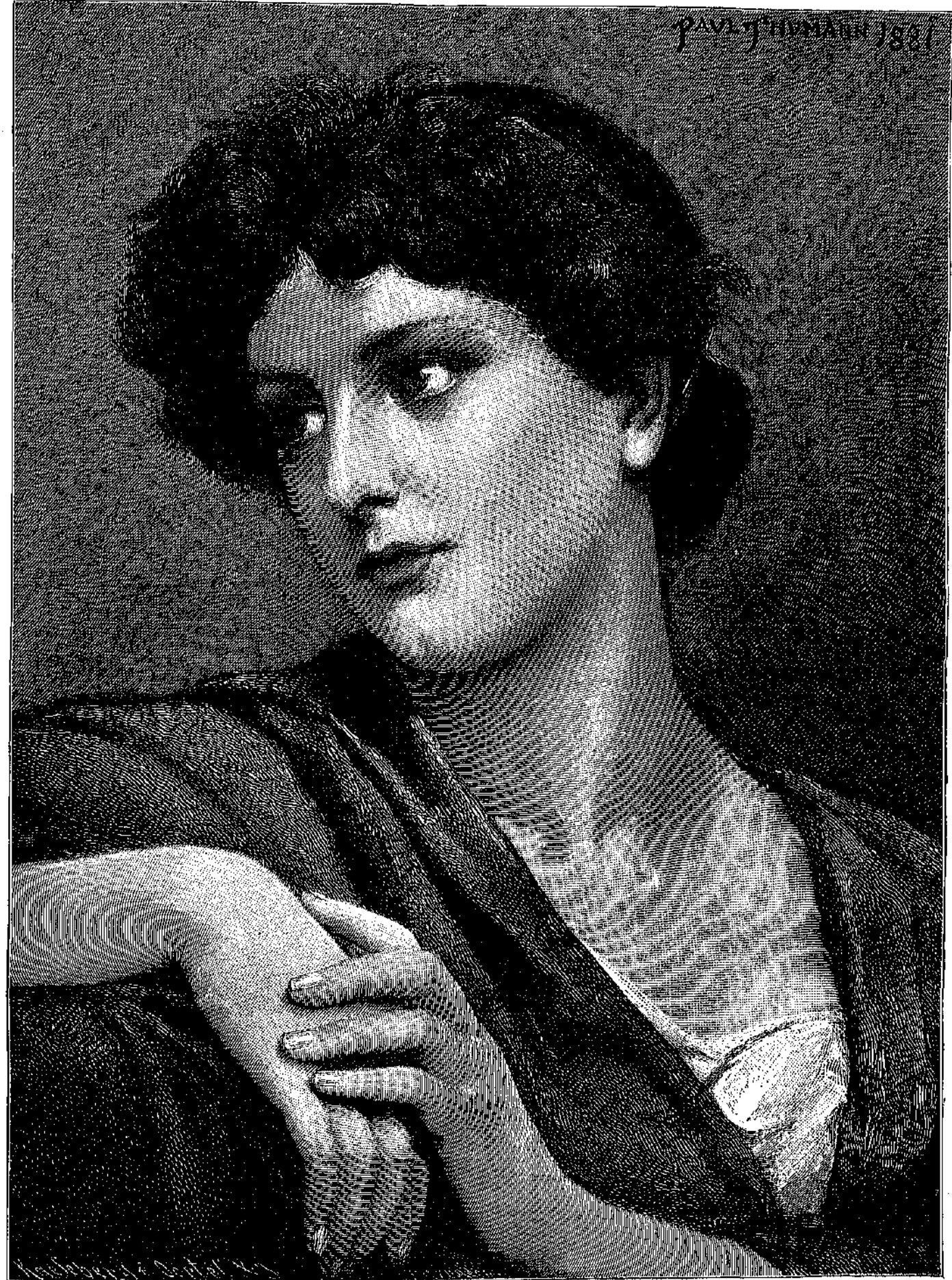
ΠΡΕΣΒΕΙ Ν' ΑΝΑΓΝΩΣΚΟΜΕΝ ΚΑΘΩΣ ΟΜΙΛΟΥΜΕΝ;

Ὁ γνωστός φιλέλλην Σαν-Μάρκ Γιραρδίνος συνήθου ἀκεπτικώτατον πνεῦμα μετ' αἰσθημάτων ἀβροτάτων, ἦν δὲ τρυφερώτατος καὶ ὑμνητικώτατος φίλος καὶ πιστὸς ἄμα σύμβουλος. Ἀπαιτῶν τὴν πληρεστάτην ἀλήθειαν καὶ ἐλευθερίαν ἐν πάσῃ συζήτησει κατῆντα ν' ἀρέσκηται καὶ εἰς ἀκόμματα τῶν ἄλλων, κατὰ τοῦ ἰδίου μάλιστα διευθυνόμενα. Πρὸς ἄνθρωπον λοιπὸν τοιούτων ἐξόχων προτερημάτων ὑπέβαλον τὰς ἰδέας μου. Ἄφω με ἔκασσε μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ σοβαρότητος, μὲ εἶπε: Δύνασαι, φίλε μου, νὰ εὐφρολογήσῃς καὶ νὰ δεῖξῃς πνεῦμα περὶ τοῦ θέματος τούτου τόσον πολὺ, ὥστε νὰ προκαλέσῃς γενικὴν τῶν ἰδεῶν σου ἐπικρότησιν, ἀλλὰ σοβαρῶς νὰ διεξαγάγῃς τὸ ζήτημα δὲν δύνασαι. Ἡ ἀνάγνωσις δὲν εἶνε καμμία τέχνη; εἶνε φυσικὴ ἀσκήσις ἐνὸς φυσικοῦ ὄργανου καὶ οὐδὲν πλέον; ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι καλῶς ἀναγνώσκοντες, ἀπαράλλακτα καθεὶς ὑπάρχουσι καὶ κακῶς ἀναγνώσκοντες; ἀλλὰ τὸ πρότερον τῶν πρώτων εἶνε δῶρον φυσικόν, εἶνε χάρις, εἶνε ἰδίωμα ἐπὶ τέλους, τέχνη ὅμως δὲν εἶνε. Βεβαίως ἡ ἀσκήσις πρὸς τελειοποίησιν τοῦ φυσικοῦ χαρίσματος τούτου δυνατὸν

νὰ προϋποθέτῃ καὶ τὴν ὑπαρξίν μερικῶν χρησίμων κανόνων ὑπὸ ὕγειον ἢ λ. γ. ἔποψιν νὰ μὴ ἀναγινώσκωμεν πολὺ, καθὼς δὲν πρέπει καὶ πολὺ νὰ ἐμιλωῖμεν, οὔτε ἀκόμη καὶ νὰ τρέχωμεν, οὔτε νὰ τρώγωμεν πάρα πολὺ; ὑπὸ καλαισθητικῆν ἔποψιν νὰ μὴ ἀναγινώσκωμεν φινασκοῦντες οὔτε πολὺ ταχέως, διὰ νὰ προφθάνωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ νὰ ἐννοῶμεν τὰ ἀναγινωσκόμενα καθὼς καὶ οἱ ἀκούοντες ἡμᾶς. Ἄλλ' ἐκτός τῶν κεφαλαιωδῶν τούτων κανόνων, οἱ ὅποιοι δὲν ἀπαιτοῦσιν ἄλλο, εἰμὴ ν' ἀπομνημονευθῶσι καθ' ἣν στιγμὴν καὶ συνιστῶνται, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐφεύρωμεν καὶ ἄλλους ἀκριβεῖς καὶ σαφεῖς, ἐξ ἐκείνων δηλ. οἵτινες ἀποτελοῦσι τὰς ἀρχὰς μᾶς τέχνης; ἢ κατὰ Σὲ τίχνη τῆς ἀναγνώσεως συνίσταται ἐν τοῦ ἐξῆς μόνου ἀρθρου: πρέκει ν' ἀναγινώσκωμεν καθὼς ὁμιλοῦμεν!“

Ἦμην πεπεισμένος ὅτι αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ ἦσαν εὐκρινέσταται ἐμολογία πεποιδήσεων ἀνθρώπου σπανίας καλαισθησίας. Πάντα δὲ ταῦτα ἐδικαιούμην νὰ ἐξηγήσω ὡς ἴδιον τοῦ ὁμιλοῦντος ἰσχυρισμόν, ὅτι γνωρίζει καλλιστην ἀνάγνωσιν, ἀν καὶ οὐδεμίαν πρὸς ἐκμάθησιν αὐτῆς κατέβαλέ ποτε προσοχὴν ἢ προσπάθειαν; ἐπομένως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκμάθῃ τις αὐτὴν.

Εἶπον λοιπὸν αὐτῷ:

ΚΑΛΑΘΗ. Εἰκὼν Παύλου Τούρναν.

„Μέρος μόνον τῆς ὄλης ἀληθείας ἐνυπάρχει εἰς ὅσα λέγει καὶ ἰσχυρίζονται ἢ περὶ ἀναγνώσεως συντόμως διατυπωθεῖσα γνώμη Σου βαρύνει ὅσον καὶ αἱ ἰδέαι παντὸς πεφωτισμένου καὶ πρακτικοῦ ἀνθρώπου περὶ οὐδὲν ποτε ζητήματος, ἐπερ οὐδέποτε ἐσπούδασεν ἢ ἐμελέτησε· παρὰ πᾶσαν τὴν ἐπιστημονικὴν Σου βαρύτερα ἀναγκάζονται νὰ ἐκφράζονται ὡς ἀνθρώπος τοῦ κοσμοῦ, μετὰ πολλῆς δηλονότι εὐφυΐας, ἀλλὰ καὶ ἴσης περὶ τοῦ πράγματος ἀγνοίας. — Δὲν θέλω ν' ἀρνηθῶ, ὅτι μεγάλη φυσικὴ προδιάθεσις ἔχει χεῖρα πρὸς τέλειον ἀπαγγελτικὸν κατὰ τὴν φύσιν, οὐδὲ ὅτι ἡ τέχνη τοῦ ἀναγνώσκειν ἔχει σθένος νὰ πρὸς τὰς ἄλλας ἐν γένει τέχνας, ἐν αἷς πᾶν πρὸς τὰ πρῶτα βήματα προϋποθέτει ἀνάλογον ἀσκήσιν καὶ ὀρισμένην μάθησιν. Πάντες ἔχομεν γνωρίζοντας ἀνθρώπους ἀναγνώσκοντας μετ' ἰδιαίτου χάριτος ἀνευ προηγηθείσης ἀσκήσεως ἢ συστηματικῆς σπουδῆς. Ἀλλὰ τὸ εὐαρέστως ἀναγνώσκων δὲν σημαίνει καὶ καλῶς ἀναγνώσκων. Δὲν δύναται τις νὰ φέρῃ ὡς σπουδαίαν ἐνστασιν τὴν λαμπρὰν ἀπαγγελτικὴν λόγων, οὐς αὐτὸς συντάττει. Πᾶσα ἐν ὁμοίᾳ περιστασίᾳ τελευτήσῃ τῆς ἐμφανήσεως πρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς αὐτὰ τοῦ λέγοντος τὰ χρίσματα καὶ ἰδιώματα. Καλλίστων τὶ λογῶδριον διακεκρμένον συγγραφέως δύναται

φυσικῶς τῷ λόγῳ μετ' ἀπαραιμύλου τέχνης ν' ἀναδειχθῇ ὁ καλὸς ἀναγνώστης, ἀλλ' ἢ παρ' αὐτοῦ τοῦ γράφοντος ἀπαγγελτικὴ ἔσται πάντοτε φυσικωτέρη, οὐδέποτε ἐξεζητημένη, καὶ διὰ ταῦτα πάντοτε εὐαρεστοτέρα. Ὅσοιο χιλιάκις ἐδοκίμασα μετὰ λόγου καὶ γνώσεως. Οἱ κάλλιστοι τῶν συγρόνων γάλλων συγγραφέων καὶ ποιητῶν ἐν συναναστροφῆς καὶ δημοσίαις καὶ ἀκαδημαϊκῆς συνελεύσεσι μοὶ παρέσχον σαφεστάτας ἀποδείξεις τῶν πολλῶν ἀποχρησάντων με τούτων προβλημάτων, ἢ παρ' ἐμοῦ προτεινομένη λύσις τῶν ὁποίων ἔχει τὴν ψῆφον παντὸς γράφοντος δύο γραμμὰς καὶ δοκιμάσαντός ποτε νὰ τὰς ἀπαγγεῖλῃ δημοσίᾳ. Καὶ ἐκ τούτων συμπεραίνω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ νομιζῆ τις πάντα λύγιον ὡς καλῶς ἀναγινώσκοντα, ἐπειδὴ τὸ ἀκροῦμενον πληθὺς χειροκροτεῖ τὰς ἰδέας του· οὐδὲ πρέπει νὰ λησμονηθῆ, ὅτι μεταξὺ τῶν ρητόρων ὑπάρχουσι ἐκλεκταί τινας ἐνότοι φύσεις, ἔξοχοι πρακτικότητες, δι' οὓς βεβαίως ἡ τέχνη τῆς ἀναγνώσεως εἶνε ἀυτόματός τις ἀνάπτυξις. Ἀλλ' οἱ κοινότεροι ἄνθρωποι, τὸ πληθὺς, ἢ πλειονοψηφία ἐπὶ τέλους τῶν ἀνθρώπων πρέπει νὰ μνησθῆ εἰς τὴν τέχνην ταύτην, διὰ ν' ἀναγνώσκῃ καλῶς. Πρὸς τοῦτο δὲ ὑπάρχουσι κανόνες, καὶ κανόνες ἀπαράβατοι.

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΝΤΟΜΟΙΣ.

Ἐπάρχουσιν ἄπειροι λαοί, ἀποταλούμενοι ἐξ ἐρπόντων, ἱσχυμένων, νηχομένων, βομβούντων, ἀλλομένων καὶ σκιρτώντων τέκνων τοῦ Πρωτέως, ἄλλων μὲν ἔχοντων ὄψιν ἀπεισίαν ἢ χερσαίαν, ἀκαιορὰν ἢ φωνηθεῖς λάμπουσαν, ἄλλων δὲ φερόντων στολὴν πενιχρὰν ἢ χρυσοκέντητον. Παρὰ τὰς λαοὺς τούτους ὑφίστανται ἀπὸ τῶν παλαιωτάτων χρόνων ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ πολιτεύματος, τὰ ὅποια νομοθετεῖται, ἀναμφωροταί, εὐεργεταί τῶν ἐθνῶν καὶ ἄλλοι σωτήρες τῆς ἀνθρωπότητος μετ' ἀπεργαζομένου μύθου περσευόσων ἐν τοῖς μαγικῶς αὐτῶν μαγειρείοις καὶ παρῆθησαν κατόπιν εἰς τὸ ταλαίπωρόν τε γένος τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ ὑπάρχουσι μοναρχίαι ἀνευ σαλτικῶν νόμων, καὶ μετὰ συνοδίας δούλων καὶ εἰλωτῶν, δημοκρατίαι μετὰ βημάτων καὶ ἐκκλησιῶν τοῦ δήμου, ὀλιγαρχίαι στρατιωτικαὶ πολιτεῖαι μετὰ κληρονομικῶν ἡγεμόνων καὶ σκληρῆς δεσποτείας κτλ. Ὅπως οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ τὰ ἕντομα — διότι περὶ αὐτῶν ὁμιλοῦμεν — κατοικοῦσιν ἐντὸς κοιλωμάτων καὶ ὀπῶν τῆς γῆς, ἢ ζῶσιν ὑπὸ ὑψηλῆς στέγας, ἐντὸς ἐγκαταλειμμένων φρουρίων, παλαιῶν οἰκημάτων, ἡρεσιωμένων ἀνακτόρων, παραμεληθέντων ναῶν κτλ. Ἐν τούτοις οὐδὲμία προτιθέμεθα νὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα ποῦ καὶ πῶς οἰκοῦσι τὰ μικρὰ ταῦτα ὄντα, ἀλλὰ μόνον θὰ εἰπωμεν ὀλίγη τινα περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἐντόμοις λαν διαδεδομένων σωματικῶν ἀσκήσεων, δηλαδὴ περὶ ἐκείνων τῶν κινήσεων τῶν ἐντόμων, αἵτινες φαίνονται εὐχαριστοῦσαι καὶ καθηρθῆναι αὐτά. Ὅσον διάφορα καὶ ποικιλόμορφα εἶνε τὰ ἕντομα, ἄλλο τόσο ποικίλαι εἶνε καὶ αἱ κινήσεις των. Μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκωμεν εὐρύστοις παλαιστάς, ἐπιτηδεῖους καλυμνητάς, ἐλαφροὺς χορευτάς καὶ χορευτρίδας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Μεταξὺ τῶν πρώτων παρετηρήθησαν μάλιστα εἶδη τινὰ μυρμηκῶν, ὁστίνες, καθ' ὅν κινεῖται ἀναπαύονται ἐκ τῆς ἐργασίας των, διασκεδάζουσιν ἀγωνιζόμενοι εἰς τὴν πάλιν καὶ εἰς τὸν δρόμον. Γάλλως τις φυσιοδίφης διηγεῖται, ὅτι εἶδε ποτε

δύο μύρμηκας, ὧν ὁ εἷς ἔφερε τὸν ἕτερον ἐπὶ τῆς βράχειός του, ὁ δὲ ἱππεὺς διὰ μὲν τῶν ἐμπροσθίων του κνημῶν ἐκράτει ἰσχυρῶς ἀπὸ τοῦ λαμποῦ τὸν φέροντα αὐτόν, διὰ δὲ τῶν ὀπισθίων του κνημῶν περιεσφιγγε τὸ σῶμά του. Ἐν τούτοις, ἀν καὶ δὲν δύναμεθα ἐκ τούτου καὶ μόνου τοῦ παραδείγματος νὰ παραδειχθῶμεν τὴν ἱσχυρικὴν γνωστὴν παρὰ τοῖς μύρμηξι, ἀναμφίβολον εἶνε ὅπωςδὴ ποτε, ὅτι οἱ μύρμηκες ἔχουσι ἀγωνίαν. Ἡμέραν τινὰ, διηγεῖται ἡμῖν ἀξιόπιστός τις παρατηρητής, ὁ Hühner, ἐπιτηδεύων τὴν φιλίαν δασοβίων μυρμηκῶν, ἧτις ἦτον ἐκτεθειμέναι εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας καὶ προσφυλάσαστο κατὰ τοῦ βορείου ἀνέμου. Πολυάριθμοι μύρμηκες ἔτρεγον τῆδε κάκεσι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς φωλεᾶς καὶ ἐφαίνοντο ἐντροφῶντες ἐν τῇ μετρίᾳ καὶ ἡπίᾳ θερμοκρασίᾳ. Οὐδὲλας ἐξ αὐτῶν ἐκνεῖτο ἕπικος ἐργασίῃ, ὅτε δὲ ἐξήτασα εἰς τί ἀρὰ γε ἐνησχολοῦντο, παρετήρησα τὸν ἕνα πλησιάζοντα εἰς τὸν ἄλλον, τὰς κεφαλὰς των κινουμένας μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ ἐλαφρῶς καιούσας ἐν τῷ μεταξύ τὰς πυρεῖδας τῶν ἄλλων μυρμηκῶν. Μετὰ τὰς προεισχωγικὰς ταύτας χειρονομίας, αἵτινες ὁμοιάζον μὲ θωπεῖας, εἶδον αὐτοὺς κατὰ ζεύγη ἀνορθωμένους ἐπὶ τῶν ὀπισθίων σκελῶν καὶ ἀμοιβαίως συλλαμβανόμενους εἴτε ἀπὸ ἐνὸς σκέλους εἴτε ἀπὸ μιᾶς κεφαλῆς, ἀμέσως κατόπιν ἀπαλλασσομένων, ἵνα μετὰ μικρὸν ἐπαναλάβωσι τὴν προσβολήν. Ἐπέπιπον κατ' ἀλλήλων ὀρθοκινῶν, περιπλέκοντο καὶ ἀμφοτέροι κατέπιπτον ἐκτάδην, εἴτα οἱ πεσόντες ἀνηγειρόντο ταχέως καὶ ἐξεδικούντο, χωρὶς ἐν τούτοις οὐδέμια νὰ προσγίγνηται σπουδαία βλάβη ἢ τραῦμα εἰς τοὺς ἐναντίους, διότι δὲν ἐκράτουν αὐτοὺς μετὰ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης, μεθ' ὅσης συνειθίζουσι νὰ προσβάλλωσιν αὐτοὺς κατὰ τοὺς ἀληθείας αὐτῶν ἀγῶνας. Ἀφινον ἐκεῖνους, οὐς κατὰ πρῶτον συνελάμβανον, ἀμέσως ἐλευθέρους καὶ προσεπάθον ἄλλους νὰ συλλάβωσιν. Εἶδον μάλιστα καὶ τινὰς ἐξ αὐτῶν τόσο

ζωηροὺς ἐν ταῖς ἀσκήσεσι ταύταις, ὥστε πολλοὺς ἐργάτας μύρμηκας κατεδίωκον τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ἐπάλοιον μετ' αὐτῶν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, τότε δὲ μόνον ἐλάμβανον ἢ ψευδῆς μάχη πέρας, ὅτε οἱ ἀτολμώτεροι καὶ ἦττον ζωηροὶ κατόρθουν μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀντιπάλου των νὰ διαφύγῃσι καὶ νὰ κρυφθῶσιν ἐν τινι τῶν ὑπερήφων. Συναίθως βλέπει τις καὶ ἕνα ἐκ τῶν μυρμηκῶν τούτων κρατοῦντα διὰ τῶν ὀδόντων του ἕτερον μύρμηκα τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, καὶ τρέχοντα μετὰ τοῦ βάρους τούτου τῆδε κάκεσι, ἀφ' οὗ δὲ τὸν βαστάξῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον, νὰ τὸν ἀφίη ἄλλιν φιλικῶς κατὰ γῆς ἀβλαβῆ. Ὅμοιος διασκεδάσεις εὐρίσκωμεν καὶ παρὰ διαφόρους ἄλλους ἐντόμους. Οὕτως οἱ πηδῶντες κύνωροι ἀνεπτύξαν τὸ ἄλλιν εἰς βεθμῶν προκαλοῦντα τὴν ἐκπληθὴν ἡμῶν, βλέποντες δὲ τὴν ἐπιτηδεύτητα τῶν χορευτῶν καὶ χορευτῶν, πρέπει νὰ ὁμολογῶμεν, ὅτι τὰ ἱσχυρὰ φαιδρὰ ταῦτα σιμῆν πολὺ ὑπερέβησαν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ἄλλα ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἔμφουχα ὄντα εἰς τὴν ὀρθοκινῆ τέχνην. Συναίθως παρὰδειγμα τούτου βλέπομεν εἰς τοὺς ἐναερίους χοροὺς τῶν κινώπων καὶ τῶν ἄλλων ἐντόμων. Οἱ χοροὶ οὗτοι δὲν γίνονται μόνον διαρκούντος τοῦ θέρους, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς πρώτους τοῦ ἔαρος μῆνας καὶ κατ' αὐτὸν προέβη τὸν χειμῶνα εἰς μέρη μὴ ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς χειμερινῆς ἀτμοσφαιρας. Τότε βλέπει τις αὐτοὺς σιμῆν περὶπατούμενους ἐν τινι γωνίᾳ, ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου φωτιζομένην, ἐν ᾗ τὸ ἔδαφος εἶνε κεκαλυμμένον ὑπὸ στρώματος χιόνος. Ἐν τούτοις, ὅταν ἢ ἀτμοσφαῖρα ᾖνε θερμῆ, οἱ κινώπες προτιμῶσι τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, τότε δὲ βλέπει τις τὰ ζωῦμα ταῦτα ἀδικαίως ἐξακολουθοῦντα νὰ χορεύουσι, μέχρι οὗ ὁ σφραλισμὸς δὲν δύναται πλέον νὰ διακρίνῃ αὐτὰ ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ τοῦ ἔδοντος ἡλίου. Κατὰ τὰς διαφύσεις ταύτας δέον ἐν πρώτοις νὰ θυμιάσωμεν τὴν μεγάλην δξυδέρκειαν τῶν κινώπων, εἴτα καὶ τὴν ἀπαραιμύλου αὐτῶν ἐλαφρότητα, εὐστροφίαν καὶ δεξιότητα περὶ τὰς κινήσεις, ὥστε διαρκούσης τῆς ὀρθώσεως καὶ παρ' ὅλην τὴν ταχύτητα, μεθ' ἧς περιπέτονται, νὰ μὴ συγκρούονται καὶ πάντως νὰ διαφεύγουν ἀλλήλους. Τί ἀρὰ γε ἐκτὸς τοῦ αἰσθητήματος ἐκεῖνου τῆς εὐθυμίας καὶ ἀπολαύσεως, τοῦ κατέχοντος τὰ πρόβατα, ὅταν ταῦτα παίζουσι, σκιρτοῦσι καὶ διώκωσιν ἀλλήλα ἐν ταῖς ἀγρῶς, δύναται νὰ αἰθῆ τὸς κίνωπας εἰς τοὺς κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐκτεθέντα τρόπον γινόμενους ἐναερίους χοροὺς των, ἀδυνατοῦμεν ἐνταῦθα νὰ το ὀρίσωμεν, διότι πιθανῶς εἶνε ἀνεξήγητον. Ἀλλ' οὐχὶ μόνον εἰς τὸν ἀέρα χορεύουσι τὰ διάφορα τῶν ἐντόμων εἶδη· τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν προκαλοῦσι καὶ διὰ τῶν ἄλλων αὐτῶν κινήσεων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων. Ἐνταῦθα ἀνάγονται πρὸ πάντων αἱ ὕδροκωνδυρίδες καὶ ἐκ τούτων πάλιν τὸ λεγόμενον εἶδος τῶν γυρίων προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν παντὸς παρατηρητοῦ διὰ τῆς ἐκτάκτου δεξιότητος αὐτοῦ εἰς τὸ ὀρθεῖσθαι. Ἡ λεία καὶ ὀμαλὴ τῶν ὑδάτων ἐπιφάνεια εἶνε τὸ πεδῖον, ἐφ' οὗ τὸ χάρην οὗτο ζωῦφιον διαρκούντος τοῦ θέρους παρουσιάζεται πρὸ τῶν σφραλισμῶν ἡμῶν, ὅταν δ' ἐπέλθῃ τὸ φθινόπωρον ἀποχωρεῖ ἐξ αὐτοῦ, ἀναπαύεται κατ' ὅλην τὸν χειμῶνα ἐντὸς τῆς ἰλύος τοῦ ἐλώδους πυθμένου, ἐξυπνῶ ἄμα ὡς ἐπέλθῃ τὸ ἔαρ καὶ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅπως ἀρχιστὴ ἐκ νέου τὰς θερμῶν αὐτοῦ διασκεδάσεις. Τὰ ζωῦμα ταῦτα ἀνὰ δέκα ἢ δύο δεκα συνέχονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν ὄρθην, ἔνθα τὸ

ὑδωρ ἐξαιρέτως ἡρεμῆ, καὶ ἐνταῦθα περιδινόνται εὐρηναίως, ἕκαστον ἐντὸς ἰδίου κύκλου καὶ ἀνευ φαινομένου τινὸς σκοποῦ ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας μετὰ μεγάλης ζωηρότητος καὶ ταχύτητος, αἱ δὲ κινήσεις των ἐπὶ τοῦ ὕδατος εἶνε τόσο ἐλαφρῆ, ὥστε προξενούσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του ἐλαφροῦς τινὰς μόνον καὶ ἀμέσως ἐξαφανιζομένους κύκλους. Ἐνότοι ἀναπαύονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος οἰεῖ ἐκ τοῦ χοροῦ ἀποκαμίντα καὶ θελόντα ν' ἀπολαύσωσι τὴν εὐεργετικὴν ἐπενέργειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἀλλ' ἂν τις πλησιάζῃ εἰς αὐτά, ἐν τῷ ἄμα ἀνεγειρόνται καὶ ἀρχίζουσι αὐθις τὴν προτέραν αὐτῶν κίνησιν. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε λίαν εὐκαινότητα, σπανίως βλέπει τις αὐτὰ μόνον, ἀλλὰ πάντοτε εἰς μεγάλους ὄμιλους συνηνομένα. Ἐλος τι παρέχει συνήθως ἐπαρκῆ γῶρον εἰς πολλὰς τοιαύτας συναναστροφὰς, αἵτινες ὁμοίως δὲν συνοδοῦνται μετ' ἀλλήλων, οὐδὲ περιέρχονται εἰς ἐρίδας, ἀλλ' ἐκτελοῦσι τὰς κυκλοτερεῖς κινήσεις των ἐκάστη ἐντὸς τῆς ἰδίας περιοχῆς. Ἐάν δοκιμάσῃ τις νὰ συλλάβῃ τοὺς γυρίους διὰ δικτύου, βυθίζονται μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς εἰς τὸ ὕδωρ καὶ διασκορπίζονται ὑπ' αὐτό, ἀφ' οὗ δὲ παρέλθῃ ὁ κίνωπος, ἀναφαίνονται πάλιν καὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὸν κυκλικὸν χορὸν των. Πρὸς τὴν κατὰ τὰς κινήσεις ταύτας ταχύτητα τῶν γυρίων, ἄς, ὡς φαίνεται, ἐπιχειροῦσιν οὕτω ὅπως ἀπολαύσωσι τὴν ζωογόνα ἐπενέργειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, δύναται νὰ παραβληθῇ μόνον ἢ κατὰδυσιν αὐτῶν κατ' ἣν στιγμὴν πλησιάζῃ ἐχθρὸς τις. Ἢ δξυδέρκειαι αὐτῶν εἶνε καταπληκτικὴ καὶ δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐν τῶν λαμπροτάτων καὶ γνωστῶν ἡμῖν παραδειγμάτων τῆς οὐραίας Ἡροίας. Τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς δὲν ἔχουσι καλὴν ὄρασιν ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὁμοίως καὶ τὰ ὑδρόβια ἀτελῶς βλέπουσιν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾳ, ζῶον δὲ τι, τοῦ ὁποῦ οὗ ὀφθαλμοὺς δύναται νὰ βλέπῃ καὶ ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἐν τῷ ἀέρι, ἕνεκα τῆς μεγάλης διαφοράς τῶν ὀρατικῶν μέσων· δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ ἀτελῆ ὄρασιν εἰς ἀμφότερα τὰ στοιχεῖα. Ἀλλ' ὁ μικρὸς γάρινος, ἵνα ᾖνε ἀπληλαγμένος τῆς ἀτελείας ταύτης, ἔχει δύο ζεύγη ὀφθαλμῶν, ὧν τὸ μὲν κεῖται εἰς τὸ ἀνώτερον τοῦ μετώπου μέρος καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν ἐν τῷ ἀέρι ὄρασιν, τὸ δὲ ἀκριβῶς κατόπιον τοῦ πρώτου ζεύγους, ἀφ' οὗ χωρίζεται μόνον διὰ λεπτῆς τινος μεμβράνης, καὶ εἶνε ὀρισμένον νὰ βλέπῃ ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ σῶμα τοῦ ζῴου μόνον κατὰ τὸ ἡμισυ εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ τελευταῖον ζεῦγος τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε χρησιμώτατον αὐτοῦ, διότι τὸ προειδοποιεῖ τὴν προσέγγισιν ὑδροβίου ἐχθροῦ, ἐν ᾗ τὸ πρῶτον τῷ ἀναγγελεῖ τὰς ἐπιβουλὰς ἐχθρῶν ζῴων ἐξω τοῦ ὕδατος. Οὐχ ἦττον ἀξιοθαύμαστος εἶνε καὶ ἡ κατασκευὴ τῶν ὀπισθίων σκελῶν, τῶν ὀρισμένων πρὸς νῆξιν διὰ τὸ πλάτος καὶ τὴν ἐλαστικότητα αὐτῶν, ἐν ᾗ οἱ πρόσθιοι πόδες χρησιμεύουσιν ὡς χεῖρες πρὸς σύλληψιν τῆς τροφῆς τοῦ ζῴου. Συγχρόνως φέρει δύο πτέρυγας, δι' ὧν, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ ὕδωρ τῆς γεννητέρας λίμνης κατὰ τὸ θέρος ἐξητμίζετο καὶ καθίστα ἀδύνατον τὴν αὐτοῦ διαιμονίην του, εὐκόλως δύναται νὰ μεταβῆ εἰς ἄλλο ἔλος. Τίς δὲν εἶδε πολλὰκις τὰς χρυσαλλίδας ἀνὰ δύο, ἀνὰ τρεῖς ἢ καὶ πλειότερας νὰ καταδιώκωσιν ἀλλήλας περιπτάμεναι; Καὶ θὰ ἔχομεν ἀρὰ γε ἄδικον, ἂν τὰς καταδιώξῃς ταύτας χαρακτηρίσωμεν ὡς ἀψιμαχίας; Αἱ κοινὰ λευκαὶ χρυσαλλίδες εἶνε λίαν φιλέριδες καὶ ἰσχυρογνωμόνους ἀποδιώκουσι πάντοτε ἐκ τῆς γειτονίας των πάντα ζῶον ἐπισκέπτην. Βλέπομεν τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ὕψομένην εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔτοιμον εἰς πάλιν, ἕως ὅτου ἀγρυπνῶν τι

πηγόν παρατήρησι, συλλογή και καταβροχθίση αὐτάς. Ἐπίσης ζηλότυπος και ἐριστικός εἶνε και ὁ μικρὸς κυανοῦς ἄργος, ὃν ἔλοι γινώσκουσι και θαυμαζοῦσιν. Ὅταν εὐρίσκηται εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δυνάμεώς του οὐδεὶς τῶν ὁμοίων του δύναται ἀτιμωρητῆ νὰ τον ἀντιρρήσῃ ἢ νὰ πληρώσῃ εἰς ἄνθος, ἐφ' οὗ αὐτὸς καθήκει. Ἰπάρχει ἕμως και ἕτερόν τι εἶδος χρυσαλλιδίων, ὁ πυραυτοῦς, ἐξ ἴσου ὠραῖον, ἀλλ' ἐριστικώτερον τοῦ προηγουμένου, τὸ ὅποσον καθήκει ὁμοίως ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀνθέων. Ὅσάκις τὰ μικρὰ ταῦτα πλάσματα ἐλθουσι πλησίον ἀλλήλων, βλέπει τις αὐτὰ ἀμέσως ἐπιτιθέμενα κατ' ἀλλήλων και τυπτόμενα ἀμοιβαίως διὰ τῶν πτερύγων, ἕως ἵπου τὸ ἐν ἐγκαταλίπῃ τὸ πεδίον τοῦ ἀγῶνος, μεθ' ὃ ὁ νικητὴς θριαμβευτικῶς ἐπαναλαμβάνει εἰς τὴν θέσιν, ἣν εἴχεν ἀφῆσει. Ἐάν πάλιν ὁ ἐχθρὸς πλησιάσῃ, ἀνανεοῦται αὐτίς ὁ ἀγῶν, ἐκτὸς ἐάν νέφος τι καλύψῃ τὸν ἥλιον ἢ πνεύση ψυχρὸς ἀνεμος, ὅτε καταπαύει ὁ ζῆλος των και διακόπτεται ἡ πάλη.

Ἐν τούτοις αἱ ἀψμαχίαι αὐτὰ τῶν χρυσαλλιδίων δὲν

προκαλοῦνται πάντοτε ἐκ ζηλοτυπίας ἢ ἀλλης τινὸς πρὸς ἐριδα ἀφορμῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ ζωηρῆς εὐθυμίας και ἀγάπης πρὸς τὸ παίζειν. Πάντες βλέπομεν αὐτάς ὅτε μὲν πετόσας ὑψηλά, ὅτε δὲ κατεργομένης καθέτως, ἄλλοτε κλιμακῆδὸν περιπατούμενας κύκλω ἀλλήλων, καθ' ὃν τρόπον και αἱ νεαρά γαλοῖ ἢ τὰ κυνάρια σκιρτοῦσι και διώκουσιν ἀλλήλα. Ἐάν αἱ ἐν λόγῳ κινήσεις προήρχοντο ἐκ φθόνου και ζηλοτυπίας, αἱ χρυσαλλίδες θὰ ἠγωνίζοντο πάντοτε ἀνά δύο, θὰ ἐμονομάχουν δηλαδὴ, ἀλλ' ἐν τούτοις οὐχὶ σπανίως βλέπομεν τρεῖς ἢ και πλείστερας χρυσαλλίδας μαχομένας και ἐκάστην ἐξ αὐτῶν ἐπιτιθεμένην κατὰ τῆς ἀλλης χωρὶς ἑμὸς νὰ κατενέγκῃ κατ' αὐτῆς ἀληθῆ κτυπήματα.

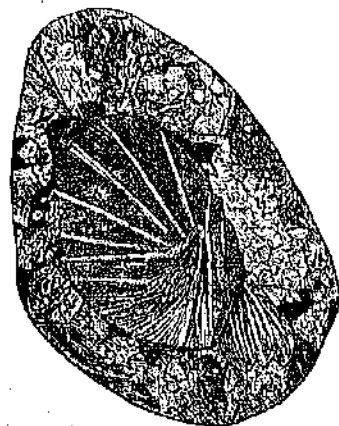
Ὅμοιους ἀγῶνας, παιδιὰς κτλ. δυνάμειν νὰ παρατηρήσωμεν και εἰς πολλὰ ἄλλα ἐντομα, ἐπι ἀφανέστερα τῶν χρυσαλλιδίων και τῶν μυρμηκίων, περὶ τούτων δέ, ὡς και περὶ ἄλλων ἀξιοσημειῶτων φαινομένων τοῦ βίου τῶν ἐντόμων, θέλομεν εἶπῃ τὰ δέοντα ἐς ἄλλοτε.

ΙΧΝΕΥΜΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΜΕΤΕΩΡΙΤΩΝ.

(συνέχεια)

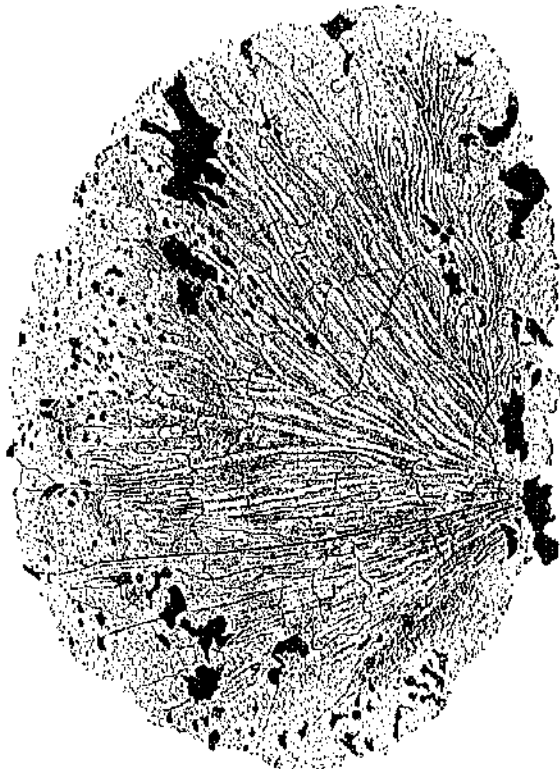
Διὰ πολλῆς και ἐμπεδῆς μελέτης κατοῦρώσαν ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι τὰ σφαιρίδια ταῦτα τῶν χονδριτῶν συνίστανται ἐκ μικρῶν βραβιδίων, κινωσίων ἢ ἐλασματιῶν, τὰ ἑποῖα ἀκτινωδῶς ἐκπέμπονται ἐκ τινος σημείου μη καμμένου ἐν τῇ κέντρῳ ἀλλ' ἐγγὺς τῆς περιφέρειας τοῦ σφαιριδοῦς σφαιρίου. Ἐυρέθησαν βραβίαις και σφαιρίαι, ἐν αἷς ἀφῆσαν πολλὰ τοιαῦτα ἀκτινωδῆα σημεῖα, — γενικῶς ἕμως ταῦτα ἦσαν πολὺ σπάνια. Ἐν τούτοις ἐν τῇ ἐκκεντρικῇ ταύτῃ διατάξει τῶν στοιχείων παρατηρήθη ἡ μεγίστη ποιότης εἰς τὴν διάπλασιν αὐτῶν ταύτων, διότι σφαιρίαι τινὲ, και ἴδια τὰ ἐλάχιστα, ἐφάνησαν ἀποτελούμενα καθ' ὅλοκληρίαν ἐκ νοσημέρου ὕλης, ἣν οὐδὲ τὰ ἰσχυρότερα μικροσκοπία ἠδυνήθησαν ν' ἀναλύωσιν, ἀλλὰ πάλιν ἐδείκνυντο ἐλαφρῶς τινὰς βραβιδίσεις, ἐν αἷς οὐκ ὀλίγα ἀπετελοῦντο κυρίως ἐκ σχετικῶς παχέων κινωσίων, ἢ χμετέρων δὲ εἰκῶν (Σχῆμ. 1) δεικνύει ἐν διατομῇ λεπτοῦ φύλλον χονδριτοῦ ἐκ Κινωσίων, ἐνθα παρίστανται αἱ ἀκτινωειδῆς ἐκπεμπόμεναι βραβίδες και οἱ πανταχόθεν τὸ φύλλον περιβάλλοντες κρύσταλλοι.

Σχῆμ. 1.

Σπανίως τὰ βραβίδια ἢ ἐλασματὰ ταῦτα εἶνε ἀπλῆ και ἴσου πάχους ἀπὸ τοῦ σημείου, ὅπου ἐν προεκπέμπονται, μέχρι τῆς περιφέρειας, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον φαίνονται διακλαδούμενα εἰς ὀξείας γωνίας και πολλαπλασιάζομενα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἰς οὗ ὁράσασιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σφαιρίου, οὐσαν πάντοτε σχεδὸν ἀνόμοιον, και ἀμέσως διακεννομένη ἀπὸ τῆς περιουλοῦσης αὐτῆν κρυσταλλοειδῆς ἢ νοσημεταῖδους μάζης, ἣτις πληροῦ ταυε μεταξὺ τῶν διαφόρων σφαιρίων διακένους χάρους. Παλλίως ἐν τῇ περιβολῇ ταύτῃ φαίνονται μεταλλικὰ και ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον ἕνεκα τῆς ἀπολύτου ἀδιαφανείας των σκοτεινὰ φαινόμενα λέπν, ἀφ' ὧν ἐκτείνονται ἀνά μέσον τῶν ἐλασματιῶν προεκβολαί, οὕτως ὡστε ταῦτα φαίνονται περικαλυπτόμενα ὑπὸ λεπτότατης και μελαγχρῆς τινὸς ὕλης. Ἀθὰ τὰ ἐλασματὰ συνίστανται ἐξ ὀρυκτοῦ, γρῶματος ὑδατίδους ἢ κερνωποῦ, δυσκόλου διαλυμένου και ἐντὸς ζέοντων ἀκόμη και πυκνῶν ὀξέων. Ἡ ἐπιφάνεια ἕμως τῆς διατομῆς ταύτης ὕλης οὐδέποτε εἶνε ὀμαλῆ, ἀλλὰ τραχὺ, κορμῆς και διεσκιμαμένη, τὰ δ' ἐλασματὰ πολλοῦ ἐγκαρσίως διεσπασμένα εἰς ἄνα ἕμως ταῦτα τὰ διάκενα, τὰς ὅπας και τὰς ἀνωμαλίας

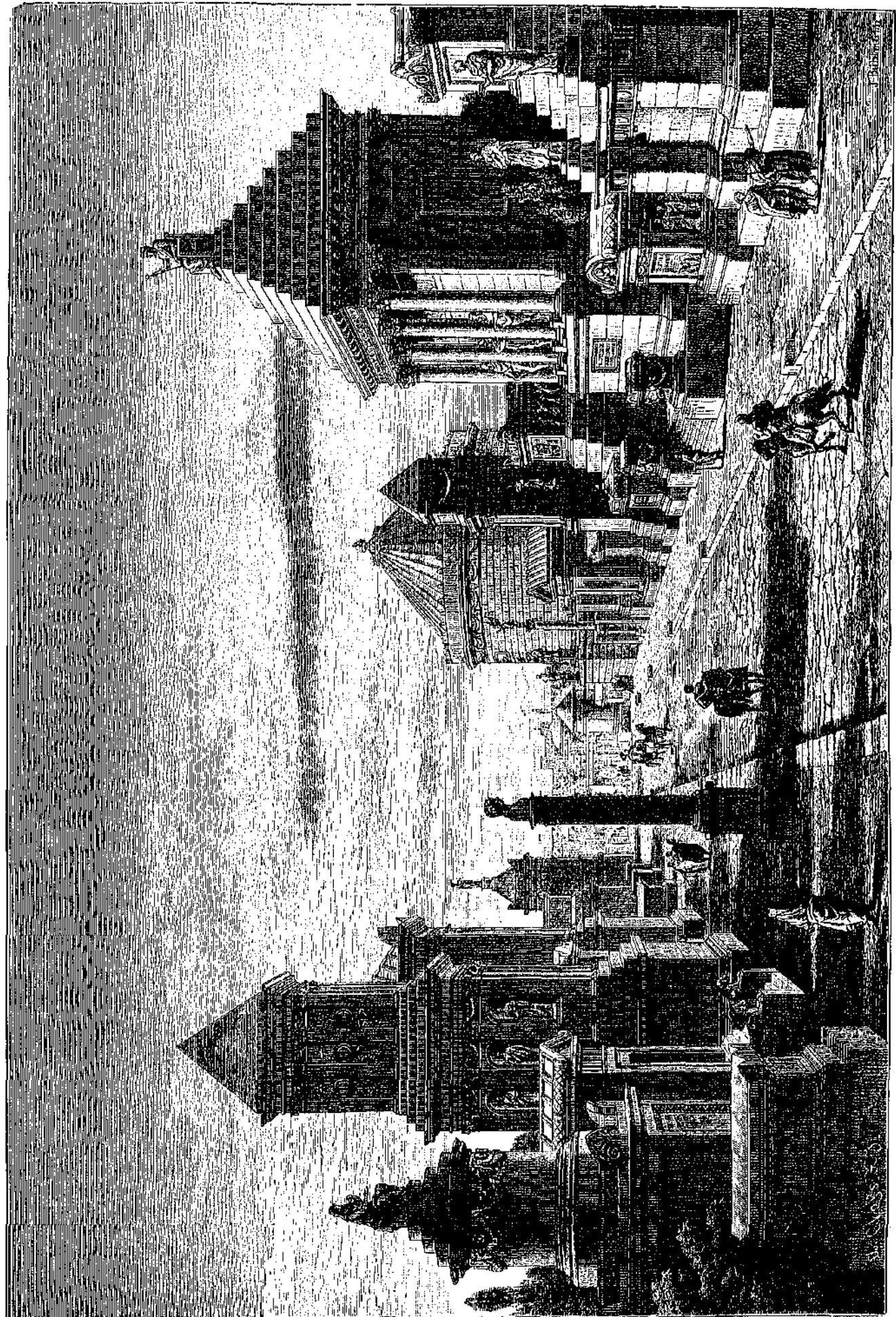
εἰςχωρεῖ ἢ σκοτεινὴ τῆς περιφέρειας ὕλη. Ἐνεκα λοιπὸν τῆς ἰδιορρυθμίας ταύτης κατατάξεως τῶν στοιχείων ἐκάστου σφαιρίου αἱ εἰκόνες, ὡς κατὰ τὴν διατομὴν και λεπτονοῦν αὐτῶν ἀπολαμβάνομεν, εἶνε πάντοτε διάφοροι. Οὕτω π. χ. ἐάν διατέμωμεν μόνον τὴν περιφέρειαν, συναποκοπῆσι δὲ μόνον αἱ τελευταῖαι ἀκμῆαι τῶν λεπτῶν ἄκρων τῶν ἐλασματιῶν, θὰ ἴδωμεν

Σχῆμ. 2.

πρὸ ἡμῶν μικροῦς μόνον και γωνιώδεις χάρους, ἐάν δὲ διατέμωμεν σφαιρίον τι ἐγκαρσίως ἐγγὺς τοῦ σημείου τῆς ἀκτινωβολήσεως, βλέπομεν μεγαλύτερα και κρυσταλλοειδῆ σχήματα. Ἐάν δὲ ἡ διατομὴ συμπίσῃ μετὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀκτινωβολίας, τότε φαίνεται τὸ ἔλον ὡς δεικνύει ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν τοῦ Vouilló (Σχῆμ. 2).

Ἡ λεπτότης ἕμως και ἡ διὰ τοῦ περιβολῆ τῶν ἐλασματιῶν προ-

Οἶκος Αἰθια ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΡΩΜΗΝ.

— Υγίαινε! ἤχησεν εἰς τὰ ὠτά μου ἡ φωνή του, ὕψιαινε καὶ ἐνθυμοῦ ἐνίοτε τὸν φίλον σου . . . καὶ μὴ λησιμονῆς τὸν Συμεών . . .

Καὶ ἡ κηλὶς ἦδη ἐξηφανίσθη. Ἀυτὸ πλέον δὲν ἤδυναμην νὰ τὸ ὑποφέρω. — Ἐλα καὶ σὺ μὲ τὰ μεγάλα σου λόγια! ἐσκέφθην, ἀγωνίως θέλεις νὰ κάμῃς ἐντύπωσιν! Ἐν τούτοις ἀμέσως ἤρχισα νὰ στενοχωροῦμαι . . . ἀκούσιος φόβος μοῦ συνέσφιγγε τὸ στήθος. Ἐφόρεσα τὸν μανθῦν μου καὶ ἐτρέξα ἔξω.

XIII.

Ἄλλα ποῦ νὰ διευθυνθῶ; Ἡ ὀμίχλη μὲ περιέβαλλε πανταχοῦθεν. Εἰς ἀπόστασιν πέντε ἕως ἑξ βημάτων ἤδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ὀλίγον, ἀλλὰ περαιτέρω συνεπυκνωτὸ αὐτὴ ὡς μαλακὸν λευκὸν τεῖχος. Ἐστράφη πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀκολούθησα τὴν πρὸς τὸ χωρίον ἀγούσαν ὁδόν, τὸ ὅποιον ἐτελειώων ἐδῶ ἢ ὀκτα ἡμῶν ἦτον ἡ προτελευταία.

Ἐκείθεν ἐξετείνετο ἔρημος ἀγρός, ἐφ' οὗ τῆδε κάκεισε εὐρίσκοντο μικροὶ θάμνοι. Ὅπισθεν αὐτοῦ καὶ εἰς ἀπόστασιν πέντε λεπτῶν τῆς ὄρας ἀπὸ τοῦ χωρίου εὐρίσκατο μικρὸν δάσος, δι' οὗ διήρχετο ὁ αὐτὸς ῥυαξ, ἕστις ἔφερε περίε τῶν χωρίου. Ὅλα τὰ μέρη ταῦτα μοι ἦσαν γνωστά, διότι συγγάμισα τὰ εἶχον ἰδεῖ τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ τώρα οὐδὲν ἤδυναμην νὰ διακρίνω, καὶ μόνον ἐκ τῆς μεγαλειτέρας πυκνότητος καὶ λευκότητος τῆς ὀμίχλης ἠδυναμην νὰ μαντεύσω, ποῦ ἐβυθίζετο τὸ ἔδαφος καὶ ἔκαιτο ὁ ῥυαξ. Ἡ σελήνη ἐφαίνετο εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς ὀγκρὰ κηλὶς, τὸ φῶς τῆς ὄρας δὲν εἶχε τὴν δυνάμειν, ὡς καὶ τὴν προηγουμένην νύκτα, νὰ διαπεράσῃ το ἀτμώδες καὶ παχὺ παραπέτασμα τῆς ὀμίχλης.

Προῦχόρῃσα εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ ἠκραζόμην· ἀλλ' οὐδαμῶθεν οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος. Μόνον αἱ μπεκάτσαι ἐσφύριζον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν.

— Τεγλέφ! ἐφώνησα, Ἥλια Τεγλέφ! Ἡ φωνή μου ἀπεσβέσθη περὶ ἐμὲ ἀνευ ἠχοῦς, ὡς ἀνεὶ ἡ ὀμίχλη τὴν ἐκάλυψε νὰ εἰσδύσῃ περαιτέρω.

— Τεγλέφ! ἐπανέλαβον. Ὁδῶδες ἀπεκρίθη.

Προῦχόρῃσα κατ' εὐθείαν. Δις προσέκρουσα εἰς φραγμούς, ἀπᾶξ ἐκινδύνεσα νὰ κρημμισθῶ ἐντὸς τόφρου καὶ τέλος ὀλίγον ἔλειψα νὰ πέσω ἐπὶ ἐνὸς κατὰ γῆς ἐξηπλωμένου ἵππου . . .

— Τεγλέφ! Ἐγλέφ! Ἀφῆνης ἤκουσα ἐπισθεν μου καὶ εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀσθενῆ φωνήν.

— Ἐδῶ εἶμαι . . . τί θέλεις; Ἄμέσως ἐστράφην ὀπίσω.

Προ ἐμοῦ ἴστατο ὁ Τεγλέφ μὲ κραιμαμένους βραχίονας καὶ ἀσκεπῆς. Τὸ πρόσωπόν του ἦτον ὀχρότατον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ζωηρότεροι καὶ μεγαλύτεροι τοῦ συνηθούς . . . ἀνέπνεε βαθέως καὶ μετὰ δυσκολίας διὰ τῶν ἡμι-κλειστων χειλέων.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀνεφώνησα ἀνακουφισθεὶς καὶ ἤρπασα ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς του . . . Δόξα σοι ὁ Θεός! Εἶχον ἀπελπισθῆ πλέον νὰ σ' εὔρω . . . Ἀλλὰ δὲν ἔντροπεσαι ἔσση νὰ με προμάζεις; Πῶς σοῦ κατέβηκεν αὐτὴ ἡ ἰδέα, Ἥλια;

— Τί θέλεις λοιπόν; ἐπανέλαβε. — Θέλω . . . πρῶτα θέλω νὰ γυρίσῃς μαζῆ μου εἰς τὸ σπήτι, καὶ ἔπειτα θέλω, ὄχι, ἀπαίτῶ νὰ μ' ἐξηγήσῃς, ὡς φίλον σου, τί σημαίνει αὐτὴ ἡ διαγωγὴ σου καὶ ἡ ἐπι-

στολή εἰς τὸν διοικητήν! Λήπως σοῦ συνέβη τι ἀπρόοπτον ἐν Πατροῦπόλει;

— Εἰς Πατροῦπόλιν εὔρον ἐτι ἐπερίμενα, ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ κινήθῃ ἐκ τῆς θέσεώς του.

— Δηλαδή . . . θέλεις νὰ πῆς . . . ὅτι ἐκεῖνη ἡ γνωστή . . . ἡ Μαρία . . .

— Ἦτο τὸντόνησε, προσέθηνε ταχέως καὶ σαρκαστικῶς προχθὲς τὴν Ἐθαφῶν. Δὲν ἀφῆκε δι' ἐμὲ οὐδὲ μίαν γραμμὴν, οὐδὲ μίαν λέξιν. Ἐδηλητηριάσθη.

Ὁ Τεγλέφ εἶπε τοὺς φρικτοὺς τούτους λόγους διὰ μᾶς καὶ χωρὶς ἀκρίβη νὰ κινήθῃ ἐκ τῆς θέσεώς του.

Συνέκρουσα τὰς χεῖρας. — Ἐίνε δυνατὸν! Τί δυστυχία! Λοιπὸν τὸ προαἰσθημά σου ἐξεπληρώθη! — ἀλλ' αὐτὸ εἶνε φοβερόν!

Ἡμῖν ὄλις διόλου τεταραγμένος καὶ ἐσιώπησα. Ὁ Τεγλέφ ἐσταύρωσεν ἑσάχως τὰς χεῖρας μετὰ θριαμβευτικοῦ τινος μορφασιμῶ.

— Ἀλλά, ἤρχισα πάλιν, διὰ τί στεκόμεθα ἐδῶ; Πᾶμε ἔςτὸ σπήτι.

— Μάλιστα, πᾶμε, εἶπεν ὁ Τεγλέφ, πῶς ἔμεις θὰ βροθῆμε ἔσση ὀμίχλη τὸν δρόμον;

— Εἰς τὰ παράθυρα τῆς καλύβης μας ὑπάρχει φῶς, ἴμποροῦμε νὰ ὀδηγηθῶμεν ἀπὸ αὐτό.

— Πήγαινε ἐμπρός, ἐγὼ ἀκολουθῶ.

Ἐστράφημεν πρὸς τὴν οἰκίαν. Ἐπαρουσώμεθα ἐπὶ πέντε λεπτὰ χωρὶς νὰ ἴδωμεν τὸ φῶς, τὸ ὅποιον ἤθελεν εἰσθαι ὀδηγός μας. Τέλος ἐφάνησαν πρὸ ἡμῶν δύο ἐρυθροὶ κηλίδες. Ὁ Τεγλέφ μὲ ἠκολούθει μὲ μεματημένα βήματα.

Ἡμῖν πολὺ ἀνυπόμονος νὰ φθάσω ἕσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον εἰς τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ μάθω ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἀτυχοῦς ταξιδίου του. Ἄπορῶν δι' ὅλα, ἔσα μοι εἶπε, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ μετανοίας καὶ δυσειδαίμονος φόβου τοῦ ὁμολόγησα κατ' ὁδόν, ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ αὐτοργὺς τοῦ μωστηριώδους κρότου τῆς προηγηθεῖσας ἐσπέρας. Πόσον τραγικὴν τροπὴν εἶχε λάβει ἡ ἀστυότης αὐτῆ! Ὁ Τεγλέφ παρετήρησε μόνον ὅτι περὶ τούτου δὲν ἐπρόκειτο τώρα, ὅτι ἄλλο αἰ ἐδῆγχε τὴν χεῖρά μου, καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει μόνον, πόσον ὀλίγον τὸν γνωρίζω. Ἡ φωνὴ του ἤχει παραδόξως καὶ ὁμοιομόρφως. „Ἀλλά, προσέθηνε, θὰ με μάθης. Εἶδον ὅτι χθὲς ἐμειδίαις, ὅτε σοὶ ὀμίλιον περὶ τῆς δυνάμεως τῆς βουλήσεως. Θὰ με μάθης καὶ θὰ ἐνθυμηθῆς τοὺς λόγους μου.

Ἡ πρώτη καλύβη τοῦ χωρίου παρέστη πρὸ ἡμῶν ὡς ζοφερὸν φάσμα ἐντὸς τῆς ὀμίχλης, ἔπειτα ἀνέδυσεν ἡ δευτέρα, τὸ οἶκημα ἡμῶν, καὶ ὁ κύων μου ἤρχισε νὰ ὕλακτῆ, ἐπειδὴ φαίνεται ὠσφράνθη τὴν ἐγγύτητά μου.

Ἐκρούσα εἰς το παράθυρον. — Συμεών! αἰ, Συμεών, ἀνοιξέ μας γλήγορα!

Ὁ Συμεών ἤνοιξε καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν οὐδόν. — Ἐλα, Ἥλια, εἶπον καὶ ἐστράφην . . .

Ἄλλ' οὐδὲν ἴχνος ἐφαίνετο ἀπὸ τῶν Ἥλιαν. Ὁ Τεγλέφ εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὡς ἀνεὶ εἶχεν τὸν καταπαίη ἡ γῆ. Ἐμβρόντητος εἰσῆλθον μόνος εἰς τὴν καλύβην.

XIV.

Τὴν πρώτην κατάπληξίν μου διεδέχθη ὀργῆ ἐναντίον τοῦ Τεγλέφ καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ.

— Ὁ ἀφέντης σου εἶνε τρελλός! εἶπον ἀφῆνης εἰς τὸν Συμεών, ἀκούε, σωστός τρελλός! Πρῶτα φεύγει εἰς τὴν Πατροῦπόλιν, ἔπειτα ἔρχεται πίσω καὶ τρέχει ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔςτὰ

χωράφια. Τὸν ζητῶ, τέλος τὸν εὐρίσκω, τὸν φέρνω ἕως τὴν πόρτα — καὶ νὰ σου τον πάλιν φεύγει! Σὲ τέτοια νύκτα νὰ μὲν ἔξω! δὲν ὑπάρχει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καλλίτερος καιρὸς διὰ περιπατοῦν!

— Ἄμὰ ἐγὼ πάλιν, δια τί τὸν ἀφῆσα νὰ γλυστρήσῃ ἔσση ἀπὸ τὰ χέρια μου μέσα! εἶπον ὀργίλιος κατ' ἐμαυτόν.

Ὁ Συμεών μὲ ἐβλάπε σιωπῶν ὡς αἰ ἤθελε νὰ μοι εἴπη τι, ἤρκετο ὁμως, ὅπως ἦτο συνήθεια παρα τοῖς τότε ὑπηρέταις, νὰ περιπατῆ μόνον ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀσκόπως.

— Πότε ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πόλιν; ἠρώτησα αὐστηρῶς.

— Στῆς ἔξ τὸ πρωῒ.

— Καὶ ἐφαίνετο λυπημένος, ἀφηρημένος;

Ὁ Συμεών καταβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τὸ ἀφεντικό μου εἶνε ἀλλοιότικος ἄνθρωπος, ἤρχισε, ἴμπορεὶ κανεὶς νύ τον καταλάβῃ; . . . Ὅταν ἐφυγε γιὰ τὴν πόλιν πῆρε καὶ τὴν καινοῖρια στολή του καὶ ἔκαμε καὶ φριζοῦρα.

— Τί; ἔκαμε φριζοῦρα;

— Μάλιστα, τῶν μαλλιῶν του μαβὲς . . . ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐξέστανα τὸ σίδερο.

Τῆ ἀληθεία δὲν ἀνέμενα τοιοῦτό τι.

— Γνωρίζεις κάποιον δεσποσύνη; ἐξηκολούθησα, φίλην τοῦ ἀφεντικοῦ σου, ὀνομαζομένην Μαρίαν;

— Καὶ πῶς νὰ μὴ γνωρίζω γιὰ τὴν Μαρίαν Ἄνουσιδῆ του; Ὁμορφο κορίτσι!

— Τὴν ἐρωτεῖθῃ ὁ κύριός σου, αὐτὴν τὴν Μαρίαν . . . καὶ τὰ λοιπά;

Ὁ Συμεών ἐστέναξε.

— Νὰ αὐτὸ τὸ κορίτσι θὰ τὸν καταστρέψῃ, γιὰ τὴν ἀγαπᾷ ἔσση τρελλός καὶ νὰ τὴν πάρῃ δὲν ἴμπορεῖ, καὶ νὰ μὴ τὴν πάρῃ, — καὶ αὐτὸ τοῦ εἶνε ἀνυπόφορο. Καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται, διότι εἶχε ἀδύνατο χαρακτῆρα, ἀλήθεια, πολὺ τὴν ἀγαπᾷ.

— Καὶ αὐτὴ λοιπὸν εἶνε — πολὺ ὀραία; ἠρώτησα περιέργως.

Ὁ Συμεών ἔγινε σοβαρός.

— Τ' ἀφεντικὸν τὸ ἀρέζουσε ἔσση.

— Καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν σου πῶς εἶνε;

— Γιὰ ἕναν ἄν κ' ἐμένα — δὲν ταιριάζει ὄλις διόλου.

— Καὶ διὰ τί λοιπόν;

— Εἶνε λιγνὴ πάρα πολὺ.

— Καὶ ἀν ἀπέθνησκε, πιστεύεις ὅτι ὁ Ἥλιος ἤθελε ζῆσει ἀνευ αὐτῆς;

Ὁ Συμεών ἐστέναξε πάλιν.

— Γιὰ αὐτὸ τί ἴμπορῶ γ'ὼ νὰ πῶ, γι' αὐτὸ ἴμποροῦν μόνον τ' ἀφεντικὰ νὰ κρίνουν . . . ἀλήθεια ἀλλοιότικος ἄνθρωπος εἶνε ὁ ἀφεντικός μου.

Ἐλαβον ἀνὰ χεῖρας τὴν μεγάλην καὶ ὀγκώδη ἐπιστολὴν τοῦ Τεγλέφ καὶ περιέστρεφον αὐτήν Ἐδύναται εἶχε παραθέσει ὅλους τοὺς τίτλους τοῦ διοικητοῦ. Ἐπάνω εἰς τὴν ἀριστεραν γωνίαν ἦτο γεγραμμένη ἡ λέξις „κατεπεῖγον“ μὲ δύο γραμμὰς ὑποκάτωθεν.

— Ἀκουσε, Συμεών, ἔχω φόβους διὰ τον κύριόν σου. Νομίζω ὅτι εἶχε κακοὺς σκοπούς. Ἡ οὕτως ἡ ἄλλως πρέπει νὰ τὸν εὐρωμεν.

— Ποῦ καλὰ.

— Βέβαια ἔξω εἶνε τὴν ὀμίχλη, ὡς τε μὲν δύναιται τις νὰ ἴδῃ τὸν δάκτυλόν του. Ἀδιάφορον ὁμως, ἄς δοκιμάσωμεν. Ἄς θέσωμεν φῶς εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἄς λάβωμεν δύο φανούς μαζῆ μας.

— Ποῦ καλὰ, ἐπανέλαβεν ὁ Συμεών. Ἐτοποθέτησε τοὺς δύο φανούς καὶ ἐξῆλθον πάλιν ἔξω.

XV.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ διηγηθῶ ποσάκις ἀπεπληρώθην, ποσάκις ἀπόλλεσεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον! Οἱ φανοὶ εἰς οὐδὲν ὄφελον, ἦτον ἀδύνατον νὰ διαφωτίσῃαι τὴν λευκὴν καὶ σχεδὸν φωτεινὴν ὀμίχλην, ἥτις μᾶς περιέκυλλο. Ἐπανειλημῶς ἀπωλέσαμεν ἀλλήλους, καίτοι ἀδικόπως ἐφρονάζομεν: „Τεγλέφ, Ἥλια Τεγλέφ!“

Ἡ ὀμίχλη τόσο μᾶς εἶχε συνταράξει, ὡς τε οἱ ἐν οὐαίρω περιπλανώμεθα τῆδε κάκεισε. Μετ' ὀλίγον ἐγείναμεν ὄλις διόλου βραγγοῖ, διότι ἡ ὑγρασία εἰσέδυσσε μέχρι τοῦ στήθους. Μετ' ὅλα ταῦτα καταρθώσαμεν χάρις εἰς τοὺς ἐπὶ τοῦ παραθύρου τεθειμένους φανούς ν' ἀνεύρωμεν πάλιν τὴν καλύβην, ἐφ' οὗ ἐματαιώθη κατ' ὀλοκληρίαν ἡ κοινὴ αὐτὴ ἀναζήτησις. Ἐπειδὴ δὲ ἠμπόδιζε μόνον ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀπεφασάσαμεν νὰ ἐξέλθωμεν εἰς ἀναζήτησιν, ἕκαστος ἐγκαταλειμμένος εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις. Ὁ Συμεών ἐστράφη πρὸς ἀριστεράν, ἐγὼ δὲ πρὸς δεξιάν καὶ μετὰ μικρὸν δὲν ἠδυναμην ν' ἀκούσω τὴν φωνήν του. Μοι ἐφαίνετο ὅτι ἡ ὀμίχλη εἶχεν εἰσδύσει καὶ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς μου καὶ διὰ τοῦτο ἔτρεχον τῆδε κάκεισε ἀδικόπως ὡς παράφρον φωνῶν „Τεγλέφ, Τεγλέφ!“

— Ἐδῶ, ἀπεκρίθη ἀφῆνης φωνὴ τις.

Ὁ πόσον ἤμην εὐτυχής! Ταχέως ὄρμησα πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤκουσα ἐρχομένην τὴν φωνήν . . . ἀνθρώπινος μορφή ἀνέδυσσε πρὸ ἐμοῦ ἀόριστος ὡς περ μελανὸν σημεῖον . . . ἔδραμον πρὸς αὐτήν . . . τέλος!

Ἄντι ὅμως τοῦ Τεγλέφ εὔρον ἄλλον τινὰ ἀξιωματικὸν τῆς αὐτῆς τυροβλακρίας ὀνομαζόμενον Δελεπένφ.

— Σέξ λοιπὸν μοι ἀπεκρίθητε; ἠρώτησα.

— Καὶ σεις μ' ἐφρονάζατε; ἐρώτησε καὶ αὐτός.

— Ὅχι, ἐγὼ ἐφώναξα Τεγλέφ.

— Τεγλέφ; Μόλις πρὸ ὀλίγου τον εἶδον. Τί χαρὴν νύκτα! Χάνει κανεὶς καὶ τὸν δρόμον τοῦ σπητιοῦ του!

— Εἶδετε τὸν Τεγλέφ; Καὶ ποῦ διημῶντο;

— Πρὸς τὰ ἐκεῖ νομίζω, καὶ μοι εἰδείξεν ἀριστόν τινα διεδύνασιν. Τώρα τίποτε δὲν ἴμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ, π. χ. ζεῦρετε ποῦ κείται τὸ χωρίον; Μία μόνον ἐλπὶς μᾶς μένει, — ἐὰν ὕλακτῆσῃ κύων τις. Τί βλακώδης νόξι! Ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀνάψω τὸ σιγάρρον μου . . . νομίζω ὅτι μὲ τὸ σιγάρρο θαῦρα εὐκαλύψεται τὸν δρόμον.

Ἐξ ὅσων παρετήρησα, ἐνόησα ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς εὐρίσκατο εἰς λίαν φαιδρὰν διάθεσιν.

— Δὲν σᾶς εἶπε τίποτε ὁ Τεγλέφ;

— Βέβαια! Ἐγὼ τοῦ λέω: Καλὴ μέρα, συνάδελφε! καὶ αὐτὸς μοῦ ἀποκρίνεται: Ὑγίαινε, συνάδελφε! . . . καὶ διὰ τί ὕψιαινε; — βέβαια, ὕψιαινε, μοῦ ἀπεκρίθη, διότι ἀμέσως θα κανίσω τὰ μαλά μου . . . τί ἀστείος ἄνθρωπος!

Ἡ ἀναπνοή μου διεκόπη.

— Πῶς, σᾶς εἶπεν ὅτι θὰ . . .

— Ἄς τον τὸν χαμῆνο! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἀπαμακρύνθη. Μόλις εἶχον συνέλθει ἐκ τῆς παραχῆς, εἰς τὴν μ' ἐνέβαλον οἱ λόγοι τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ ἤκουσα εὐκρινῶς νὰ κράζηται τὸ ὄνομά μου. Ἀνεγνώρισα τὴν φωνήν τοῦ Συμεών.

Ἀπεκρίθην . . . καὶ αὐτὸς μ' ἐπλησίασε . . . (ἔπειτα τὸ τέλος).

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

Πέδιναν ο ευγενέστερος ἐπιπέπων τῆς Ἑλλάδος φίλος, ὁ ἄριστος ἡμῶν προσητής, ὁ ἐνθουσιώδεστερος τῆς ση...

ἡ καὶ ὅλας τῆς ἀνεπιεικούς. Πίσσης δ' ἀπογοήτευσε δημοσιογραφικὴ φιλία μεταδίδουσα λεπτομεροστάτας εἰδήσεις περὶ τῆς ἐφ' ἧν...

Ἰσχυροὶ εἶναι πλείους κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀνεγνώσας τοῦ ποιητοῦ...

Ὁ Βικτωρ Οὐγάβ πάντοτε ἐτήρησε τὴν ἰδέαν περὶ τῆς ὑπόφεξης τοῦ Θεοῦ...

Ὁ ποιητὴς συνεπίθεξε καὶ δέχεται μὲν λίαν εὐχαρίστως ἐπισκέψεις, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀποδέχεται αὐτάς ποτε...

οὐδένα τρόπον ἠθέλησε νὰ υποχωρήσῃ. Κατῆλθε λοιπὸν ὁ Οὐγάβ τῆς κλίμακος...

Δραματικὸς τις ποιητὴς συνδιελέγτο ποτε ἐν Βρυξέλλαις μετὰ τοῦ συγγραφέως τῆς Ἰστορίας τῶν Παρισίων...

Ἰσχυροὶ εἶναι πλείους κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀνεγνώσας τοῦ ποιητοῦ...

Ὁ Βικτωρ Οὐγάβ πάντοτε ἐτήρησε τὴν ἰδέαν περὶ τῆς ὑπόφεξης τοῦ Θεοῦ...

Ὁ ποιητὴς συνεπίθεξε καὶ δέχεται μὲν λίαν εὐχαρίστως ἐπισκέψεις, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀποδέχεται αὐτάς ποτε...

Ὁ Βικτωρ Οὐγάβ πάντοτε ἐτήρησε τὴν ἰδέαν περὶ τῆς ὑπόφεξης τοῦ Θεοῦ...

Ὁ ποιητὴς συνεπίθεξε καὶ δέχεται μὲν λίαν εὐχαρίστως ἐπισκέψεις, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀποδέχεται αὐτάς ποτε...

Πέντε ἀλόκληρα συμμάχῳ ὑποδείγματα δύναμαι νὰ σοὶ παραθέσω σήμερον...

Ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τῶν ἱματισμῶν τοῦ περιπάτου κανονισμὸς καὶ ἐπισημαστέον...

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ἰδίου μας φύλου. Ἐπιθυμοῦμεν τώρα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

μόνον περὶ τὰς 600,000 φράγκ., προήλθεν ἐκ τῆς ἀλλογραφίαν μεταξὺ...

Ἐν τῷ Ἐρωτικῷ κήρῳ τῆς Δρέσδης συνεληλυθὴ ἐλατῶς ὑπερέτης...

Ἐν ἔτει 1870 ὑπέρχον ἐν Ἰταλίᾳ 90 τράπεζαι τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ μέχρι...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

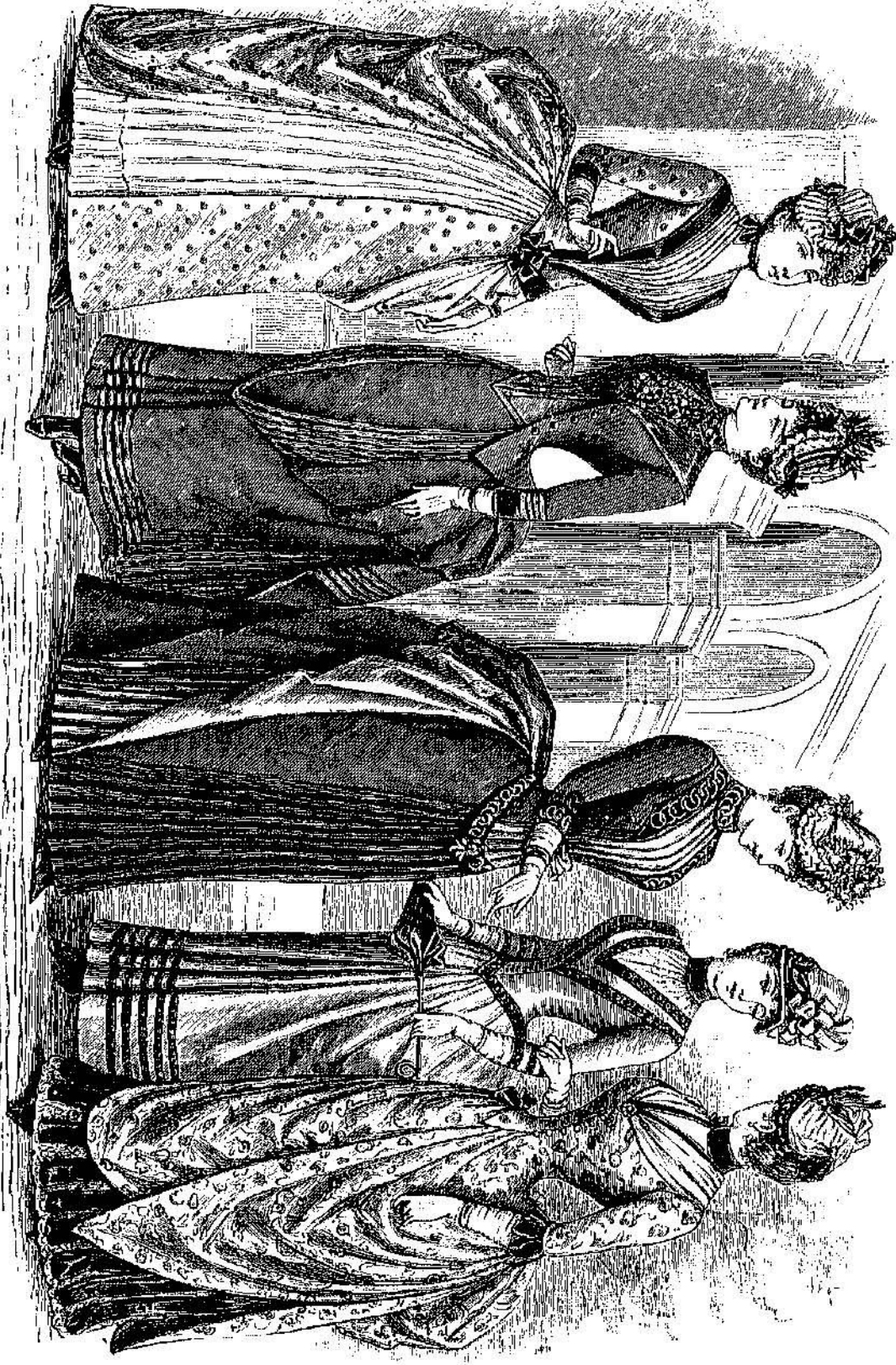
Ἐν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀσπιδρομῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1870 μὲχρι τοῦ 1888...

ἡ αἰώνιος Σὴ

ΜΑΤΙΑΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — κ. Ο. Φ. εἰς Πόρτ-Σαῦτ. Ἔχετε ἐπιστολήν μας...

ΣΤΑΥΤΑΙΟΙ ΕΛΠΙΝΟΙ ΕΡΡΜΟΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Βίσιον Ουρά (εδώ εν σελ. 161) — Αί προς τιμήν του Βίσιου έορτά εν Βεραλίω υπό Άριστειρου Ν. Ρούση (τέλος). — Η τέχνη της Άνομοσίως, κατά τον Ε. Λεγκουρέ, ΙΙ. Πόσει εν άνομοσίωσιν κούβας άποδοθέντι. — Η γυμναστική παρά τους έντόμους έπί Τυχεύμονος. — Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν μετεωριτῶν (μετὰ 8 σχημάτων εν σελ. 168 καὶ 170). — Ὁ άνδρακος τοῦ περραιμένου, διήγημα Ἰβάν Τουργένεφ (συνέχεια). — Ἐπιστολά ἐξ Ἑσπερίας. Θάνατος τοῦ Βίσιου Ουρά (εἶς εν σελ. 161). — Εἰλήθεις καὶ τὸ θανάτου αὐτοῦ καὶ τῶν διαγραφέντων τῶν μεγάλῶν ποιητῶν. — Ὁ ἄρ. Ρεβὴν καὶ ὁ ἄρ. Οὐλά εν τῇ ἡρ. τῶν διαγραφέντων. — Ὁ Πίτσιος Ουρά καὶ ὁ ἑδικος φίλος του. — Ὁ Πίτσιος καὶ ὁ Νουπόλιος ὁ μακρὸς. — Ἡ ἱστορία τοῦ Λυμπὴν ἀπόστολου. — Ἡ γλώσσα τῶν ἀνδρῶν εν τῶν αἰών. — Χρόματα τῶν ὑπερμένων. — Τὸ πῆρεσιν ἀποδοθέντι (εν σελ. 170). — Σχῆμα ἱμετισμῶν τοῦ περισταίου. — Ὁ αὐτοκ. Ἠφραὴ τῆς Γερμανίας καὶ ὁ διημεροχρητιστὴς τῶν ἀνδρῶν αὐτοκ. — Κορη καὶ αὐτῶν τῶν προῶν μας. — Ἡμερῆ τῶν ἐδασιῶν τοῦ Ἑσπερ. — Δίψα πτόσσεως. — Τηλετιστὴς τοῦ λαοῦ εν Ἑλλάδι. — Διότις τῶν αὐτοκ. τῶν τῆς. — Ἡ Κελλονή τοῦ ἑδου (σελ. 164) καὶ ἡ παρά τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἑδου (σελ. 169). — Αἰσθητὴ ἀλλοιογραφία.

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

τύποις Bär & Hornmann, εν Διψί. — Χάρτες εν τῆς Νουο Papiermanufaktur, εν Στρασβούργου. — Αἰκλήνη Fryg & Suning, εν Διψί.